

Clark Darlton

VĚŽ VĚČNÉHO ŽIVOTA

Přeložil Jan Rada

Na palubě vlajkové lodi solárního loďstva se psal červenec roku 2436. Ačkoliv Rhodanovi zástupci, řídící osudy Solárního impéria, stále ještě nevěděli, zda CREST IV, odhozená do galaxie M-87, ještě vůbec existuje a zda je její posádka je naživu, Velký administrátor už byl informován o nejnovějších událostech v rodné galaxii. Dověděl se o nich od komanda, složeného z Pozemšťanů, Siganců, Halutů a Posbiů, které se díky pomoci odpadlíka z řad Strážců času dostalo do M-87. Dověděl se o odražení útoku Dolanů a obsazení obrovského robota zvaného OLD MAN, což znamenalo značné posílení pozic Terry, ale také o tom, že se očekává zdrcující úder Strážců času. Náléhavost Rhodanova návratu se tudíž těmito událostmi nikterak nezmenšila. Další pokus o získání pomoci tajemných vládců M-87, kteří si říkali Budovatelé centra, ztroskotal. Pouze sebeobětování posádky jedné korvety zabránilo zdecimování posádky CRESTU IV. Také kontakty Pozemšťanů s filozofy galaxie M-87, nevedly k dobrému. Útočné Bestie, které vystopovaly Pozemšťany, zmařily jednání a začaly rozsévát zkázu a smrt v mírumilovné sluneční soustavě. Když skončily boje, 32 mrtvých Okefenoků bylo vypraveno na cestu do neznáma a Atlan vyslal KC-1, aby doprovázela flotilu létajících rakví, Myšob Gucky, který se účastnil této riskantní operace, objevil věž věčného života...

1.

Dvě planety obíhaly kolem žlutého slunce typu G, vzdáleného čtyřicet tisíc světelných let od centra kulovité galaxie M-87. Tato soustava byla vlastí Okefenoků, rasy filozofů, obývajících první planetu, zvanou Pompeo Posar. Druhá planeta, KHban, vzdálená sto čtyřicet milionů kilometrů od slunce, byla považována za průmyslovou základnu Okefenoků.

Mooghové, známé jako „Bestie“ napadli tuto soustavu. Byli zahnáni s obrovskými ztrátami trpaslíky s velkými hlavami a s pomocí Pozemšťanů. Tato válka přesvědčila filozofy, že Rhodan je vskutku jejich přítelem. Nedůvěra, provázející první kontakty, byla zapomenuta. Rhodan se rozhodl dále rozvíjet toto spojení, protože zde konečně Pozemšťanům kynula naděje, že získají spojence, kteří jim pomohou vrátit se do Mléčné dráhy.

Rhodan přistál na KHfaanu v doprovodu několika osob, na jednání však v tu chvíli nebylo ani pomyšlení.

V bojích s Mooghy zahynulo 32 filozofů a Rhodan se účastnil jejich pohřbu.

Kolem Klibanu kroužily čtyři lodě: CREST IV, dvě kulovité halutské lodě, které vypadaly vedle CRESTU IV jako trpaslíci, a obrovská kostka, ještě větší než CREST IV, fragmentální loď Posbiů. Po dobu Rhodanovy nepřítomnosti této malé flotile velel admirál Atlan.

Atlan seděl na můstku CRESTU IV před řadou obrazovek, která se táhla po stěnách nad řídicími pulty. Tak mohl spoluprožívat vše, co se dělo na planetě filozofů. Ostatky dvaatřiceti padlých byly slavnostně přeneseny do obrovské haly, kde byly uloženy do schráněk, podobných rakvím.

Atlan si vzpomněl, že podobné průhledné rakve viděl už před půl rokem, brzy potom, co se dostali do galaxie M-87. Tehdy je minulo na dva tisíce těchto rakví, které letěly, řízené neznámou silou, směrem k centru, odkud vycházelo modré světlo. Již tenkrát poznali, že jsou to rakve podle polohy a nehybnosti těl v průhledných schránkách. Nevěděli ovšem, že tito trpaslíci jsou Okefenokové. Rakve byly šest metrů dlouhé. Polovinu tvořily šestihranné sloupy o průměru jeden metr, v nichž bylo hnací ústrojí a vodící transmitter. Každá rakev byla vlastně kosmickou lodí s doletem pět světelných let v lineárním prostoru.

Když se rakve zvedly a rozletěly do kosmického prostoru, Atlan pochopil, že se musí rozhodnout. Šestý mysl mu napověděl, že teď musí něco podniknout, jinak že přijde o jedinečnou příležitost. S Rhodanem se spojit nemohl a byl rád, že se může poradit s Halutany Icho Tolotem a Fancanem Teikem, kteří se právě transmitovali do CRESTU IV.

„Jsem velmi rád, že jste přišli. Předpokládám, že pro to máte zvláštní důvod a nedivil bych se, kdyby se jednalo o totéž, co znepokojuje i mne,“ řekl, když jim šel vstříc.

„Pozorovali jsme start rakví,“ řekl Icho Tolot a posadil se u konferenčního stolku v rohu centrály. „Domnívali jsme se, že se jedná o pouhý pohřební obřad a že filozofové si přejí rozplynout se po smrti v modrém světle. Teď se nám zdá, že j směřují se mýlí. Nevíme, zda Okefenokové podstupují ten obřad dobrovolně. Jsme si však jisti, že má naprosto konkrétní účel. Považujeme za velmi důležité zjistit tento účel. Může nás to posunout o krok blíž k dosažení našeho cíle návratu do rodné galaxie.“

Atlan se spokojeně usmál. „Teší mě, že máme stejný názor. Chceme-li jednat, musíme ovšem jednat rychle. Mohou letět lineárním prostorem jen do vzdálenosti pěti světelných let, nevíme však po jaké době mohou takový let opakovat.“

„Bud'te bez obav, náš vyhledávač je zapnutý na automatické sledování a registruje všechny přechody do lineárního prostoru. Můžeme rakve sledovat do vzdálenosti tisíce světelných let. Máme tedy dost času na přípravu akce," uklidnil admirála Tolot. „Navrhuji, abychom za nimi vyslali korvetu se zvláštním komandem. Uvědomujeme si, že je velice pravděpodobné, že posádku již nikdy nespátříme, ale musíme to risknout." Dveře můstku se otevřely a vstoupil dr. Armond Bysiphre. Arkonidan mu pokynul. Bysiphre byl plophoským hyperfyzikem s neklidnou krví dobrodruha. Kývl oběma Haluťanům a posadil se.

„Vidím, že jste mě zase předešli," řekl Atlanovi a Tolotovi. „Určitě přicházíte se stejným návrhem jako já sledovat rakve."

Nyní si Atlan byl svou věcí jistý. Když se na návrhu shodli nezávisle na sobě tři osobnosti, nebylo pochyb, že je to správná reakce na nastalou situaci.

Tolot oznámil, že v okruhu dvaceti světelných let nejsou žádné dumfrijské lodě. Protože však právě Dumfriové využívali každé příležitosti, aby napadli Mooghy, museli mít zvláštní důvod k tomu, že se tentokrát neobjevili.

„To opět dokazuje, že Okefenokové mají v M-87 zvláštní postavení," řekl Atlan. „Navíc museli Dumfriové vědět, že Okefenokové jsou schopni útok Mooghů odrazit. Jinak si nepřítomnost pomocného loďstva Budovatelů centra nedovedu vysvětlit."

„Došli jsme ke stejným závěrům," přitakal Tolot. „Mezi Budovateli a filozofy musí existovat zvláštní vztah, o němž dosud nevíme. Nevíme ani, zda Okefenokové o tom vztahu vědí. Myslím, že jejich mrtví jsou vysílání na svou cestu, aniž by Okefenokové věděli, co se s nimi potom stane. A právě to musíme zjistit. Pozitronika došla k závěru, že Budovatelé centra přisuzují mrtvým trpaslíkům zvláštní úlohu. Vypadá to tak, že filozofové nemají význam dokud žijí. Skutečné úkoly dostávají až po smrti, jenže to nevědí."

„Tak na co čekáme?" zeptal se Atlan.

„Pouze na váš rozkaz, Atlane," odpověděl Tolot.

„Takže korveta a dobrovolníci, Okefenokové jsou nám ochotni pomoci k návratu, ale nemají tu možnost dokud jsou živí, ale po smrti snad ji mají. To musíme zjistit," řekl Atlan a zapnul interkom. „Pošlete mi sem velitele flotily korvet majora Hola Hola."

Myšob Gucky podnikl výlet na Klíban na vlastní pěst, ale vrátil se do CRESTU IV o málo chytřejší. Lehl si na postel ve své kabině a zavřel oči. Nevěděl proč, ale tato teleportace ho mimořádně unavila.

„Tak se mi zdá, že stárnu," zamumlal. „Ítu říká, že hlavně tloustnu, ale to je nesmysl, nikdo, kdo vede takový Život jako já nemůže být tlustý. Prostě stárnu, ještě štěstí, že Bully o tom neví. Ačkoliv, co by mohl dělat, kdyby to věděl? Nic."

Čistě náhodou telepaticky pronikl do rozmluvy mezi Atlanem a Haluťany a náhle celý ožil. Na chvilkovou slabost zapomněl v okamžiku, kdy zavěšil nové nasazení. Bylo mu jasné o jak nebezpečnou akci jde, ale právě to ho lákalo.

Zaměřil Atlana a teleportoval se. Zhmotnil se uprostřed stolu mezi Atlanem a Haluťany.

„Tak, a jsem tady," prohlásil Gucky.

Atlan si povzdechl. „Máš zvláštní schopnost objevit se vždy, když tě člověk nepotřebuje. Kde jsi vlastně byl?"

„Na Klíbanu," ochotně sdělil myšob. „Mooghoové dostali na frak a ti komičti trpaslíci při tom ztratili jen dvaatřicet obránců. A poslali je do nebe a vy teď chcete vědět, kde to nebe je, že? Samozřejmě poletím s majorem Holém."

„Samozřejmě s majorem Holém nepoletíš," řekl Atlan a zavrtěl hlavou.

Gucky se nevzdal, zašklebil se, před-

vedl svůj žlutý hlodavci zub a prohlásil: „Tak to ti neřeknu, co jsem zjistil."

Atlan vrhl zoufalý pohled na Haluťany a ustoupil. „Dobrá, vyprávěj, o tvé účasti v komandu rozhodneme později."

„Jak jsem řekl," začal Gucky, „byl jsem se porozhlédnout po té divné planetě. Při tom jsem sledoval myšlenkové impulsy Okefenoků, i když to bylo obtížné kvůli myšlenkovým blokům. Jedno jsem ale zjistil jistě ~ nemají tušení, co se děje s jejich mrtvými po pohřbu. Prostě je dají do rakví a odešlou na dlouhou cestu, to je vše, co vědí."

„A to má být novinka?" rozčílil se Atlan. „To už víme dávno."

„A víte také, že mrtví Okefenokové v modrém světle centra znovu ožívají, že nejsou vlastně doopravdy mrtví, že žijí dvakrát? To ale také nevědí. Máme jim to říci?"

„Samozřejmě ne," řekl Atlan a vtom uviděl vstupovat majora Holá. „Těší mě, majore, že jste zde tak rychle. Je třeba okamžitě připravit ke startu KC-1. Postarejte se o dvacetičlennou posádku, musí to být dobrovolníci.

Vezmete s sebou třicet pozemských válečných robotů. Budete doprovázet zvláštní komando, jehož složení vám sdělím. Budete připravený za půl hodiny?"

„Za pětadvacet minut," ujistil ho major.

„Má to ale nervy, ten náčelník Eskymáků," poznamenal Gucky, „Budu s ním dobře vycházet."

Atlan si znovu povzdechl. „Jistě, poletíš. A myslím, že by měl letět také Gorašin. Jako zapalovač může prokázat dobré služby. Je major Defin už na palubě CRESTU IV?"

„Major je připravený i se svým paladinem," přihlásil se hned Gucky. „Na něco jsem zapomněl: během bitvy s

Bestiemi paladin jednu zabil. Předal Moogha Rhodanovi a teď ho právě vyslýchají. Po pohřebním obřadu začala jednání mezi Rhodanem a Filozofy. Bude však lepší, když Rhodan nebude vědět o naší akci, zbytečně by ho to zatěžovalo."

„Neměl jsem v úmyslu informovat Rhodana, veškerou odpovědnost беру na sebe," řekl Atlan. „Jsem si jistý, že naše opatření je správné."

„Skočím si pro kartáček na zuby a jsem připravený," zažertoval doktor Bysiphere. „Za dvacet minut jsem v hangáru I."

„Buď tak hodný a oznam naše rozhodnutí Definovi a Gorašinovi," požádal Guckyho Aílan. „Ale zdůrazni, že účast je dobrovolná, nechci nikoho nutit."

Atlan měl k tomu dobrý důvod.

Zázračný robot paladin již čekal v hangáru, Na pohled se podobal Halut'anům a vážil tři a půl tuny. Jeho plášť byl ze zvlášť legované oceli, která se tavila až při osmdesáti tisících stupňů Celsia. Řídící centrála byla umístěna v půlkulovité hlavě. Šestnáct centimetrů vysoký Sigane Harl Defin odtud řídil tento zázrak techniky. Pět dalších Siganců, vesměs důstojníků, plnilo v robotovi další specializované funkce.

Za mimořádnou rychlost reakcí robot vděčil Definově zvláštní mutaci, která z něj učinila pocitového technika. Ovládal emoční i reflexní přenos, s pomocí tak zvané sert přilby byl schopen ovládat robota se stejnou rychlostí jako vlastní tělo.

Robot se někdy pohyboval tak rychle, že ho oko nestačilo sledovat. Dokonalá výzbroj a zcela mimořádná rychlost reakcí učinila z paladina nejdokonalejší válečný stroj, který měli Pozemšťané k dispozici.

„Na co ještě čekáme?" zeptal se Defin přes tlampač paladina.

Dvojhlavý mutant Ivan Ivanovic Gorašin nestačil majorovi odpovědět, protože v tom okamžiku do hangáru vstoupil Atlan spolu s Guckym a Bysipherem,

„Je všechno v pořádku?" zeptal se Atlan.

„Jsme připraveni ke startu, pane," ohlásil major Hole, který vystoupil z korvety. „Posádka dobrovolníků a váleční roboti jsou již na palubě, údaje o rakvích jsou uloženy ve strukturním zaměřovači. Rakve už opustily tuto soustavu a míří k centru galaxie."

Z Atlanova obličeje se nedalo nic vyčíst. Admirál si nevzpomínal, že by kdy posílal lidi na tak nebezpečnou výpravu, neměl však na vybranou. Čekat na Rhodana nemohl. Pro všechny bylo životně důležité zjistit, jaký je vztah mezi podivnou rasou trpaslíků a Budovateli centra.

„Nesmíme ztrácet čas, ale je mou povinností vás ještě jednou upozornit, že se pravděpodobně vidíme naposled. Nevěřím, že se v pořádku vrátíte, ale doufám v to. Major Hole velí celé akci. Doktor Bysiphere je vědeckým poradcem. Není pro mě lehké posílat s vámi nejlepší mutanty, zvyšuje to však vaše šance na úspěch. Zjistěte, co se děje s mrtvými trpaslíky. Nevěřím, že by se vám podařilo navázat hyperspojení, v blízkosti centra je příliš mnoho rušivých vlivů. Když zjistíte, co máte zjistit, vraťte se. Žádnou lepší radu vám dát nemohu. Přeji vám hodné úspěchů."

„Však my se vrátíme, na to se spolehni," pravil lehce Gucky. „Co by se nám taky mělo stát? Viděl jsem, co všechno sem doktor přitáhl. Nevím sice, k čemu ty krámy jsou, ale odhaduji, že by se z toho dala postavit komplet nová korveta. Tak vidíš, Atlane, že se nám opravdu nic nemůže stát."

„Na tvém místě bych si nebyl tak jistý," namítl zcela vážně Atlan. „Nebudeme si nic namlouvat, maličký."

Dr. Bysiphere podal Atlanovi ruku. „Nashledanou, admirále."

„Na brzkou shledanou," zaduněl paladinův hlas a robot se pohnul směrem ke KC-1, Bysiphere ho následoval, také Gorašin a major Hole se rozloučili a jako poslední šel Gucky. Ušel však jen asi deset kroků, když se náhle otočil, rozběhl se zpátky k Atlanovi, vyskočil a vlepil mu pusu na tvář.

„Kdyby se nám přece jen něco stalo pozdravuj Perryho. A kdybyste se pak dostali na Terru, pozdravuj litu a Jumpyho, a samozřejmě Bullyho. Ale sázím se, že jsem ti tu pusu dal zbytečně."

„To doufám," řekl Atlan s úsměvem, ale hned zvažněl. „Tři týdny si teď nebudu umývat tvář, to ti slibuji." . Gucky se zakřivil. „To jsem také doufal," poznamenal a odcupital k lodi. Vchod se uzavřel, koule o šedesáti metrech v průměru začala vibrovat a Atlan opustil hangár.

Ještě než se vrátil na můstek, korveta opustila CREST IV a začala sledovat flotilu průhledných rakví, Halut'ané Tolot a Teik se se svou kulovitou lodí vraceli. Jejich úkolem bylo jistit zezadu malou pozemskou výpravu. Patřilo k tomu především pozorování okolního prostoru pomocí strukturních zaměřovačů. Dosud se však neobjevily žádné dumfrijské lodě. To, že se dosud neobjevily, dokazovalo, že Budovatelé centra si jsou jisti, že Okefenokové si s Bestiemi poradí sami. Nebylo však známo, zda vědí o tom, že trpaslíci uzavřeli spojení s Pozemšťany.

„S Guckym se něco děje," řekl Tolot, když se usadil do křesla na můstku Černé lodi. „Už delší čas mi připadá divný."

„Také jsem si toho všiml," přisvědčil Teik od zaměřovače. „Není už tak živý jako dřív. Působí dojmem unaveného a možná starého tvora."

„To nesmí slyšet. Nejmladší už rozhodně není, ale nikdo neví, jakého věku se vlastně Iltové dožívají."

Zřejmě stárne. A má starosti, jak se dostat k buněčnému aktivátoru. V M-87 určitě žádný není. Možná právě to je

příčina, proč působí tak sklíčeně."

„Na druhou stranu se ale okamžitě přihlásil do této nebezpečné akce," připomněl Teik. „To může mít dvě příčiny buď se v něm opět probudil dobrodružný duch, nebo chce přispět k návratu do Mléčné dráhy, třeba i kvůli buněčnému aktivátoru."

Tolot se podíval na obrazovku a konstatoval: „Korveta se rychle vzdaluje, brzo ji ztratíme ze zaměřovače, je příliš malá, aby vyvolávala dostatečně silné echo. Nebudeme ji tedy vidět, ale to ani není nutné. Jestliže se někdy vrátí, budeme vědět víc. Je teď na Rhodanovi, aby filozofy získal na naši stranu. Společný boj proti Mooghům je musel přesvědčit, že nesledujeme nějaké nečestné cíle."

Atlan sedel opět na můstku CRESTU IV. Rhodan a Roi Danton znovu jednali v zasedací místnosti Okefenoku, ale žádné zprávy od nich nepřicházely. CREST IV, dvě halutské lodě a loď Posbiů dále kroužily po stanovených drahách kolem soustavy Scintilla. Nic se nedělo. Začínalo období čekání...

2.

Tolot mel pravdu. Gucky se už nějakou dobu necítil ve své kůži. Mohlo to být způsobené únavou z posledních měsíců. Aspoň Gucky si to tak vysvětloval a odmítal myšlenku, že stárne.

Gucky však byl starý. Pokud si dobře vzpomínal, žil již šest set pozemských let. A myšobové se sotva dožívali vyššího věku. Dosud však odmítal buněčné sprchy i aktivátor s odůvodněním; že tyto pomůcky nepotřebuje. Stále tvrdil, že ještě není starý. To vedlo k různým spekulacím o věku myšobů. Někteří vědci dokonce tvrdili, že jsou nesmrtelní. Gucky se jen mlčky šklebil, když se k němu donesly podobné úvahy. Netroufal si však uvést nějaká přesná Čísla.

Nyní poznal, že jeho postoj byl chybný. Závratě, které měl v poslední době, se daly vysvětlit pouze stařeckou slabostí.

Stařecká slabost! On, jedinečný a zázračný Gucky a stařecká slabost! To bylo něco nemyslitelného.

Zbývalo jediné východisko: návrat do Mléčné dráhy a získání buněčného aktivátoru. Ale najít cestu zpět bylo velice

obtížné. To byl důvod, proč se Gucky přihlásil do nebezpečné akce, Musí se vrátit co nejrychleji.

Gucky tedy věděl zcela konkrétně, proč riskuje život.

Harl Defin a jeho tým měli jiné důvody, Byli to specialisté USO a pro ně bylo samozřejmostí, že pro blaho lidstva musí udělat všechno, i kdyby je to mělo stát život. A sledování rakví mohlo znamenat konec, mohlo však přinést informace nesmírně důležité pro lidstvo. Už to samo o sobě Sigancům stačilo, aby se přihlásili. Navíc ještě měli k dispozici jedinečnou zbraň.

Gorašin se cítil zavázán Rhodanovi a Atlanovi. Kdysi považoval Pozemšťany za zmetky, bytosti s černou kůží za méněcenné ve srovnání s bytostmi s bílou kůží. V tom vzdáleném dvacátém století nepřátelství zacházelo tak daleko, že všichni bojovali se všemi. Teprve po začátku kosmické epochy, po setkání s jinými formami života, byly tyto rozdíly eliminovány. Gorašinova zvláštní schopnost vyvolat atomový výbuch duchovními silami, a to i na velkou vzdálenost, ho učinila smrtící zbraní s jejíž pomocí Rhodan uskutečnil některá rozhodnutí. S touto schopností byla ovšem spojena obrovská odpovědnost a možná jen skutečnost, že Gorašin přišel na svět se dvěma hlavami, mu umožnila tuto odpovědnost unést. Pro něho bylo samozřejmé, že se přihlásil do této akce. Dr. Bysiphere měl docela jiné důvody pro své rozhodnutí. Byl ochoten riskovat život v zájmu vědy. Chtěl se prostě dozvědět, proč jsou mrtví trpaslíci tak důležití a co se s nimi stane. K výrobě rakví, v podobě malých kosmických lodí mu-

sely být nejen rituální, ale i velice reálné důvody. Navíc byl fyzik přesvědčený, že Okefenokové to nedělají z vlastní iniciativy, ale na něčí rozkaz. Pro někoho byla ta těla v rakvích velice důležitá. A Bysiphere chtěl vědět proč.

Major Hole Hole, Eskymák, měl méně vznešené motivy pro svou účast prostě miloval dobrodružství, nebezpečí, boj. Jakmile se od Atlana dověděl, o co jde, přímo se rozohnil. A pro něj bylo snadné najít i dvacet dobrovolníků podobného založení pro svou posádku.

Tak se stalo, že korveta KC-1 odstartovala s posádkou, která se nebála ani smrti, ani d'ábla. Všichni věděli, že Atlan s jejich návratem nepočítá, ale všichni byli rozhodnutí vrátit se, už jen proto, aby mu dokázali, že i nejbeznadějnější akce může být úspěšná. Při tom všichni na palubě KC-1 dobře chápali důvody, proč je Atlan předem odepsal.

Impulsní motory létajících rakví vyzařovaly takové množství energie, že sledovat je bylo snadné. Žluté slunce Sciniilla za zádi se už dávno proměnilo v jednu z tisíců ostatních hvězd. Když však člověk hleděl kupředu, tam, kam letěly rakve, tam už nebyly tisíce, ale desetitísece hvězd. V centru byly hvězdy tak nahuštěny, že občas je dělily jen světelné hodiny.

Hole Hole seděl na můstku a sledoval přístroje. Zatím nebylo nutné přecházet do lineárního prostoru. Teprve když rychlost rakví dosáhla desetiny rychlosti světla, ukázaly přístroje, že v kulovité hnací části rakví byly aktivovány vyhledávací transistory.

Byla to první změna od startu. Strukturní zaměřovač pracoval na plné obrátky. Délka skoku lineárním prostorem u létajících rakví byla pět světelných let. Na základě tohoto poznatku Bysiphere prováděl nějaké propočty. Když

vstoupil na můstek, vypadal ustaraně. „Neruším, majore?“ Major Hole ukázal na vedlejší židli. „Vy nikdy, doktore. Všechno ukazuje na to, že rakve brzy provedou svůj první skok, ale nám neuniknou,“ řekl. „To je mi jasné,“ přisvědčil Plophosan, „a přesto nás Čekají potíže. Potíže s Časem. Mrtví mají nepoměrně víc času než živí. Počítejte se mnou, majore. Cílem této ponuré flotily je centrum galaxie, které je od nás vzdáleno osmatřicet tisíc světelných let. Rakve mohou provádět skoky jen pět světelných let dlouhé a to nikoliv návazně a nepřetržitě. Spočítejte si tedy, jak dlouho jim bude trvat, než doletí k cíli.“ Major pomalu přikývl. „Už jsem o tom přemýšlel. Může trvat týdny, ne-li měsíce, než se dostaneme k cíli. Věděli jsme to však už při startu. Je to jedno z mnoha rizik, která podstupujeme, Je však také možné, že cíl rakví leží mnohem blíž než předpokládáme. Že cílem je centrum je pouhá domněnka, vyvozená z dosavadního kurzu. Uvidíme.“

Plophosana však nebylo snadné přesvědčit. „Jsem přesvědčený, že cílem je skutečně střed galaxie. Tam, v tom nakupení hvězd, jsou Budovatelé centra doma, a jsou to oni, pro něž obsah rakví představuje nespornou hodnotu,“ řekl a podíval se na obrazovku. „Jsme rakvím těsně v patách, že?“

„Jistě. První skok se uskuteční za chvíli. Neztratíme je.“ „Rád bych to pozoroval, majore. Možná zjistím něco, co budeme moci zhodnotit.“

„Samozřejmě, doktore. Spoléhám na naši spolupráci, snad právě ona nárn pomůže dosáhnout cíle. Co dělají ostatní?“ „Máte na mysli Gorašina a Guckyho, nebo snad paladina?“ Bysiphère pokrčil rameny. „Jsou ve svých kabinách. Guckyho podezírám, že spí. Defin a ostatní Siganci jsou zavření ve svém robotu a jak je znám, baví se po svém. Gorašinovy dvě hlavy se asi jako obvykle o něco přou.“ Hole se zašklebil, „Hm, mutanti! Ale uklidňuje mě, že jsou s námi. To, že je Atlan pustil s námi, dokazuje, že sám nevěří, že bychom se nevrátili. Vzpomínám si, jaký byl poplach, když se Gucky jednou ztratil. Prohledali jsme půlku galaxie, abychom ho našli. Určitě by nenechal letět Guckyho, Gorašina nebo paladina, kdyby si myslel, že je obětuje.“ • „Nezačínáte s truchlivými úvahami poněkud předčasně, sotva jsme odstartovali?“ zeptal se jízlivě vědec.

Major neodpověděl, protože se plně soustředil na sledování přístrojů. Ke skoku lineárním prostorem mělo podle všeho dojít každým okamžikem.

: „Nemůžeme se při takovém automatickém skoku dostat do slunce? Hvězdy jsou zde relativně blízko sebe,“ zeptal se Bysiphère.

„Předpokládám, že transmitery létajících rakví jsou proti tomu jištěné. Patrně se kurz upravuje podle intenzity záření. To umožňuje, že žádná rakev se nezhroutí přímo ve slunci. Je to prastarý princip.“

„Mé znalosti jsou z poněkud jiného oboru,“ skoro se omlouval Bysiphère. „Myslím, že už je to tady.“

Dvaatřicet rakví skutečně náhle zmizelo v hyperprostoru. Teď, když k tomu došlo, byl major Hole opět naprosto klidný. Neměl v úmyslu okamžitě rakve následovat, Strukturní zaměřovač byl schopen zjistit i tak malé kosmické objekty na velkou vzdálenost. Proto Hole chtěl počkat na návrat rakví do normálního prostoru, zjistit jejich souřadnice a teprve potom uskutečnit skok lineárním prostorem.

Za necelou vteřinu se rakve opět objevily zcela podle očekávání ve vzdálenosti pěti světelných let. Doplnění získaných údajů do počítače zabralo také jen několik vteřin a KC-1 se po dalších několika vteřinách vynořila z lineárního prostoru na stejném místě. Létající rakve se srazily do skupiny, která byla jasně viditelná na zaměřovači.

„To proběhlo znamenitě!“ neskrýval své nadšení Bysiphère. „Nemyslel jsem, že to dokážeme tak přesně.“

„To není žádné velké umění,“ odmítl tuto chválu Hole. „Předem jsme znali kurz i vzdálenost a skok byl připravený. Myslím, že sledování rakví bude to nejjednodušší z celé naší akce. Obavy mám až z toho, co přijde potom.“

„To už bude moje starost, patří to do mého hájemství,“ prohlásil vědec. „Já se budu muset vyrovnat se situacemi, které nastanou, Jak dlouho bude asi trvat, než dojde k dalšímu skoku?“

„Dlouho ne, předpokládám. Myslím, že při obrovské vzdálenosti, kterou musíme překonat, tato zdržení v podstatě nehrají roli a rozhodně nám nijak neztíží naší úlohu.“ Holův odhad se potvrdil už za pět minut, kdy došlo k dalšímu, stejně dlouhému skoku. KC-1 sledovalo rakve bez potíží.

Jak se měnily v průběhu tisíciletí postoje lidí vůči vlastní rase, tak se měnily i technologie a vztah k měřítkům činnosti. Jestliže kdysi se vzdálenost mezi Zemí a Marsem považovala za nepřekonatelnou, pak nyní, v kosmickém věku, se vzdálenosti počítaly na světelné roky. A tak si Bysiphère stěžoval, že stojí prakticky na místě, když po třiceti skocích urazili jen sto padesát světelných let. „To tam nebudeme ani za měsíc!“ vykřikoval.

„Uklidněte se, doktore,“ chlácholil ho velitel KC-1. „Také mě to už unavuje. Ale přece jen jsme dosáhli téměř rychlosti světla během pohybu v normálním prostoru.“

„Právě jeden světelný rok právě za rok. Váš klid vám závidím, majore,“ vztekal se vědec.

„No a co máme dělat? Jedno mi to není. Nejraději bych se aspoň pokusil navázat spojení s Atlanem hypervysílačkou,“

„To bych rozhodně nedoporučoval,“ Bysiphère zdůraznil svá slova potřásáním hlavy. „Riziko je příliš velké. A navíc vzhledem k hustotě hvězd v tomto prostoru a množství rušivých vlivů je málo pravděpodobné, že bychom spojení vůbec dosáhli. Daleko spíše se dá očekávat, že bychom byli zaměřeni, což by mělo nedozírné následky.“

„Také jsem svůj návrh nemyslel vážně," řekl zamračeně Hole. „Řekl jsem, že bych to rád udělal, nikoliv, že to udělám. Ve všem ostatním máte pravdu. I v tom, že kurz se nemění a náš cíl je patrně skutečně v samotném středu galaxie." Bysiphere se zvedl a šel k počítačům.

Major se za ním chvíli díval a rozhodl se, že zatím nepředá velení nadporučíku Flemingovi. Bysiphere Šel provádět další výpočty a major Hole chtěl počkat na výsledky. Zadíval se na půlkruhovou panoramatickou obrazovku v jejímž středu, byla jasná světlá skvrna shluk létajících rakví. Tato skvrna bude stále méně zřetelná vzhledem k tomu, že nahuštění hvězd se bude zvyšovat.

Pozadím byla matně světélkující modř, která bledla směrem k okrajům obrazovky. Na tomto pozadí byly rozestry desetitisíce hvězd. Byly tak blízko sebe, že to vyvolávalo dojem, že pro volný prostor tu vůbec nezbývá místo.

Nový skok, a opět jen pět tisíc světelných let.

Doktor Bysiphere se vrátil na můstek a opět se posadil vedle Hola.

„Mluvili jsme o tom, za jak dlouho dosáhneme centrálního jádra! Teď jsem přesvědčený, že to nebude trvat tak dlouho. Budovatelé centra mají prostředky a znají cesty, jak dopravit rakve k cíli mnohem rychleji. Musíme tedy počítat s tím, že se velice brzy stane něco rozhodujícího. Radím vám, abyste nechodil spát a raději si vzal povzbuzující prostředky. Já tu zůstanu také. Ceká nás možná ještě třicet či padesát skoků, ale třeba už také jen dva." Major se zhluboka nadechl než promluvil. „Nevím, co jste dělal u počítačů, mně však vaše teorie připadá velice vágní a nepravděpodobná. Co se vlastně má stát? Nemůžete se vyjádřit jasněji?"

„Jak jasněji?" podivil se vědec. „Něco se stane já samozřejmě nevím, co se stane, ale stane se. Copak si nevzpomínáte třeba na to, co bylo označeno jako „absolutní pohyb"? Zapomněl jste, jak tímto absolutním pohybem byla CREST IV uchopena a odhozena nadsvětelnou rychlostí? Znamená to, že Budovatelé centra mohou libovolný předmět přemístit po libovolné dráze. Proč by to neměli udělat také s těmito rakvemi?" Major Hole se na něho pátravě zadíval. „Máte pravdu, ale proč se to nestalo hned na počátku? Proč ten konvenční start a zdoluhavé přechody z prostoru do prostoru?"

„Dá se to logicky vysvětlit. Budovatelé centra nechtějí, aby Okefenokové vytušili, že těla po slavnostním pohřbu ještě potřebují. Nevíme, jaký účel to všechno má, ale v počáteční fázi nic nesmí vyvolat podezření, že nejde jen o pohřební rituál. Až později, daleko v prostoru, se Budovatelé centra zmocní těl a dopraví je tam, kam chtějí. Předpokládám, že pro to využijí absolutní pohyb. Počítač potvrzuje tento předpoklad. Bohužel znám ten případ s absolutním pohybem pouze ze zpráv. Dovedu si však představit, o co se jedná. Jde o mimořádně silný vodící paprsek, vysílaný neznámou mocí z nitra centrálního jádra."

Major poslouchal pozorně, ale přitom nespouštěl zrak z obrazovky. Intenzita modrého světla se neměnila.

„Vodící paprsek působící na vzdálenost tisíců světelných let je z technického hlediska Čirý nesmysl, ale sám jsem to zažil. V téhle galaxii je možné opravdu všechno. Máte asi pravdu. Budovatelé centra s mrtvými něco zamýšlejí a nebudou chtít čekat celé měsíce. Navrhujete něco?"

„V případě, že rakve budou uchopeny vodícím paprskem, mohou být přemístěny na vzdálenost tisíců světelných let. Musíme se tedy postarat o to, abychom

byli v poli působnosti absolutního pohybu," mínil Bysiphere. „Navrhuji, abyste nařídil posádce, aby si oblékla kosmické kombinézy a přilby. Nikdo neví, co se může stát. A nyní mě omluvte, majore, půjdu příkladem vstříc." Major neprodleně vydal příslušný rozkaz, polkl povzbuzující tabletu a věnoval se řízení korvety. Zdálo se, že modré světlo na obrazovce je o něco intenzivnější. V následujícím okamžiku pak z centra vytryskla záplava energie přímo směrem k rakvím a KC-1. Tato událost byla nejen vidět na obrazovce, ale registrovaly ji i všechny přístroje korvety.

Najednou jako by zmodral celý vesmír. Hvězdy jen slabě prosvítaly záplavou modrého světla. Major Hole okamžitě vydal rozkaz uzavřít přilby kosmických kombinéz a připoutat se. Podlaha pod jeho nohama se začala chvět, když modré světlo obalilo KC-1. Na obrazovce zaměřovače byly zřetelně vidět létající rakve. Byly ve vzdálenosti pouhých několika světelných vteřin.

Všechny prostory loď vyplnilo nesnesitelné hučení a řinčení a do toho bylo slyšet z vnějších mikrofonů na přilbách rozčilený křik mužů posádky. Potom vše přehlušil Bysiphereův energický hlas. Vědec oznámil, že masa korvety vplynula do struktury absolutního pohybu, což se neobejde bez komplikací.

Major Hole s tím nemohl nic dělat. KC-1 byla vržena bez přechodu do hyperprostoru.

Dalo-li se věřit hodinám v korvetě, uplynulo jen několik vteřin. Lidé nepocítili žádnou bolest při odhmotnění, ani při zhmotnění. Majorův pohled platil nejdříve obrazovkám. Celý vesmír jako by se ponořil do jakéhosi modrého roztoku a korveta se v něm vznášela. Modř byla intenzivní a hvězdy byly tak těsně u sebe, že mezi nimi jako by nebyl volný prostor. Nacházeli se tedy v těsné blízkosti centrálního jádra galaxie, Na obrazovce zaměřovače bylo vidět, že roj rakví zůstal v těsné blízkosti korvety. Také rychlost se nezměnila, stále nedosahovala rychlosti světla.

Na můstek vstoupil první důstojník, nadporučík Fleming. „Na lodi je vše v pořádku, pane, Mohu se na něco zeptat?" Hole přikývl. „Jen se ptejte, nadporučíku."

„Vy jste nás varoval předem. Má to co dělat s absolutním pohybem, který jsme již jednou zažili?"

„Ano, nadporučíku, Byli jsme vlečeni vodícím paprskem Budovatelů centra a urazili jsme vzdálenost, kterou

ještě nedovedeme přesně stanovit, předpokládám však, že jsme velice blízko centra galaxie. Propočty již probíhají,"

„Děkuji, pane. Mohu vás nyní vystřídat?“ • Hole zavrtěl hlavou. „Ještě ne, nadporučíku, chci počkat na výsledky propočtů. Můžete ale zůstat na můstku. Jakmile budu znát naši polohu, rád si na chvíli odpočinu, Předtím však plánuji ještě jeden malý manévr. Vidíte ty rakve?“

„Ano, pane. Odhaduji, že jsou vzdálené jednu světelnou vteřinu.“

„Dobrý odhad, nadporučíku. Chci se k nim dostat ještě blíž. Předpokládám, že začíná rozhodující fáze celé operace a proto bych nechtěl být daleko od nich.“

Na můstek vstoupil doktor Bysiphere. Vypadal poněkud vyčerpaně, ale byl v dobrém rozmaru. „Máme to za sebou, majore. Už si nemusíme lámat hlavu tím, jak dlouho nám bude trvat cesta do centra. Stále zapomínáme, že všechny problémy se Časem samy vyřeší.“

„Zatím jste měl ve všem pravdu, doktore. Jak se vede mutantům?“

„Právě jdu od nich. Myšob je apatický a chtěl, abych ho vzbudil, teprve až ho budeme potřebovat. Gorašin je naopak čilý a obě jeho hlavy se stále přou. Defin se svými Siganci hraje Šachy. Vylezli ze svého robota a sedí v kabině na podlaze. Závidím jim jejich mentalitu. O mutanty si tedy nemusíme dělat starosti. Posádka se také drží dobře, Dovolil jsem jim otevřít přílby.“

Major spokojeně přikývl a znovu se zadíval na obrazovky. Za chvíli se vrátil nadporučík Fleming od počítače s propočtem polohy. Major se jen zběžně po1 díval na výsledky a obrátil se na fyzika: „Naše předpoklady byly správné, doktore. Je jisté, že jsme v jádru centra. Pouhým okem můžeme vidět na dvě stovky sluncí, které jsou od nás vzdáleny nejvýš jeden světelný rok. A někde zde je také cíl těch rakví. Nechci, aby nám uklouzly na poslední chvíli a postarám se, aby se m nestalo.“

„Co máte v úmyslu?“ byl zvědav Bysiphere.

„Hned uvidíte,“ napínal ho velitel korvety. Potom se obrátil na Fleminga a uložil mu provést nějaké výpočty a naprogramovat přechod do lineárního prostoru. Když nadporučík práci dokončil, uvedl program do chodu. Během zlomku vteřiny zmizela korveta v lineárním prostoru a vrátila se do normálního prostoru těsně před skupinou létajících rakví. Major snížil rychlost letu a rakve je začaly dohánět.

Bysiphere neřikal nic, ale zdálo se, že je spokojený. Nic nenamítal ani potom, co Hole vyslal vodící paprsky a připoutal jimi rakve k plášti korvety. Maličké lodě byly řízeny dálkově z velké vzdálenosti. Bylo velice málo pravděpodobné, že by řídicí centrum zaměřilo tak malý objekt jako korveta. Takové zaměření by mohlo být uskutečněno jen na hyperenergetické bázi a Hole byl natolik zkušený, že eliminoval hyperenergetické projevy lodi.

„A co teď?“ řekl konečně Bysiphere.

Než major stačil odpovědět, uprostřed můstku se zhmotnil Gucky. Poněkud však chybil při zaměření a zhmotnil se půl metru nad podlahou a málem upadl, když na ni dosedl. Zjevně ho to překvapilo, ale okamžitě se zorientoval a přistoupil k oběma mužům.

„Kdybyste se mě zeptali, mohl bych vám dát dobrou radu, ale vystříhám se toho. Konec konců jsme tu proto, abychom zjistili, co se stane s rakvemi a jejich obsahem, A právě jsem poprvé zaznamenal individuální impulsy. Nepochybně přicházejí z rakví. Jestliže byli trpaslíci opravdu mrtví, pak se opět probudili k životu. Považuji to za znepokojivé, i když to do jisté míry potvrzuje naše teorie. Co si o tom teď myslíte, drahý doktore?“

Bysiphere si již zvykl na Guckyho nekonvenční chování a vycházel s ním dobře. „Upřímně řečeno jsem cosi podobného očekával. Proto jsem od počátku předpokládal, že „mrtví“ nejsou mrtví, ale jsou pouze ve stavu hlubokého spánku. Pravda, Okefenokové utrhli v boji smrtelné rány a zemřeli, přesto nejsou mrtví, teď to víme jistě. Byl jsi schopen jednotlivé impulsy identifikovat? Jinými slovy řečeno: víš, co si ti trpaslíci myslí?“

„Bohužel ne, doktore, Myšlenkové impulsy jsou naprosto nepochopitelné, ale jsou. Mohu konstatovat jejich existenci a mohu je zaměřit, ale to je vše.“

Major pokynul svému prvnímu důstojníkovi. „Převezměte řízení, nadporučíku. Půjdu si na chvíli lehnout, ale informujte mě okamžitě, kdyby se situace jakkoliv změnila. Doufám, že vy zůstanete na můstku, doktore, byl bych mnohem klidnější.“

„A uklidní našeho milého majora i skutečnost, že tu setrvám také?“ přihlásil se Gucky.

Hole už šel ke dveřím a jen přes rameno prohodil: „Jsem už na tom tak, že je mi skoro všechno jedno.“ Dveře se za velitelem zabouchly.

„Má ten chlap ale nervy,“ komentoval to Gucky. „Právě když to začíná být napínavé, jde si klidně hodit Šlofika. Dalo se to však čekat. Je to Eskymák a ti nejraději spí, zvláště v zimě.“

Bysiphere na tyto poznámky nereagoval a sledoval Flemingovu práci. Korveta s připoutanými rakvemi pokračovala v letu směrem ke středu galaxie.

„Věřím, že všechno je přesně naplánované, Gucky. Jsem přesvědčený, že Okefenokové byli skutečně mrtví a teprve teď byli vzkříšeni k životu prostředky, které neznáme. Také myšlenkové impulsy, které jsi zaznamenal, mají svůj účel. Slouží k zaměření. Náš major má pravdu, když si teď šel odpočinout. Velmi brzy bude potřebovat všechny své síly.“

Gucky zatím přecházel sem tam po můstku a teď se zastavil před vědcem.

„Tak to by bylo nejlepší, abych si také šel lehnout," myšob potrásl hlavou a v jeho očích se mihlo něco, co Plophosana zarazilo. „Ostatně v poslední době jsem pořád unavený. Jen mi neříkej, zeje to stařecká slabost, doktore. Tak zlé to zase není. Třeba mi nesvědčí to modré světlo."

Bysiphère ho změřil zamyšleným pohledem a řekl: „Možná máš pravdu, možná ne. Kdyby modré světlo mělo vliv na náš organismus, cítili bychom to také, bylo by divné, kdyby působilo jen na tebe. Kolik ti vlastně je?"

Gucky se odloukal ke konferenčnímu stolu a posadil se do křesla. Vědec následoval jeho příkladu.

„Šest set let, přibližně. To je pro lita poměrně vysoký věk. Až se vrátíme do Mléčné dráhy, podstoupím omlazovací kúru. Snad to potom bude lepší." „Víš o tom Rhodan?" Gucky zavrtěl hlavou. „Má beztak dost starostí, proč bych mu přiděloval další? Musím se s tím vyrovnat sám." Myšob se narovnal a najednou opět vypadal svěže. „Už se cítím líp. Myslím, že to byla jen chvilková slabost. Ta záležitost s rakvemi mě vzala. Vládíme se s polomrtvými trpaslíky jako nějácí funebráci. Víš, co mi vrtá hlavou? Když těm Budovatelům centra tak záleží na mrtvolách trpaslíků, třeba mají zájem i o naše. Mohli přece už dávno zjistit naši přítomnost tady. A klidně nás nechávají být. Třeba s námi udělají totéž, co s trpaslíky. Není to příliš povzbuzující pomýšlení, co?" „Povzbuzující právě ne, ale logické mi to připadá," řekl Bysiphère a opřel se o lenoch křesla. „Myslím, že bude lépe, když o tom nebudeme mluvit, jinak neusnu. Máš ty to ale nápady..."

„Modré světlo opět zintenzívnilo," ozval se nadporučík Fleming. „Doufejme, že to nic neznamená."

Bysiphère vstal a šel k Flemingovi, Gucky zůstal sedět.

„Opravdu, nadporučíku," řekl Bysiphère při pohledu na obrazovku. „To se nás brzy opět zmocní absolutní pohyb. Ale ten skok nebude už tak dlouhý jako posledně. Varujte posádku."

K přechodu do hyperprostoru došlo o pět minut později.

3.

Když se obrazovky opět rozsvítily, byla KC-1 v nesmírném moři hvězd. Přístroje ukázaly, že vodící paprsek je zavlekl o sto dvacet světelných let hlouběji do středu galaxie. Modré světlo se rozpadlo do bilionů třiceticentimetrových zářících modrých koulí, které se míhaly všude kolem a znemožňovaly navigování. Slunce tu byla tak blízko sebe, že někdy je dělilo jen několik světelných hodin.

Skoro celá posádka se shromáždila na můstku. Muži v němém úžasu zírali na neuvěřitelné nakupení hvězd, na nescíslné roje modrých koulí, na ohromující energetické výrony.

„Je to hrůzné a krásné zároveň," prohlásil konečně Harl Defin, který stál na pilotním pultu. „V životě jsem nic podobného neviděl."

Bysiphère přikývl. „Máte pravdu, majore. Začínám si ale dělat starosti, jak se dostaneme zpátky ke CRESTU IV. Vlast-

ními silami to nemůžeme dokázat, co myslíte vy, majore?"

Major Hole si odhodil vlasy z čela. Vypadal unaveně a napjatě.

„Bohužel s vámi musím souhlasit, doktore. Příkladně budeme potřebovat velmi mnoho času, vždyť tady je i nejkratší skok lineárním prostorem života nebezpečný. Zatím si však tím nemusíme lámat hlavu. Mám za to, že brzy budeme u cíle."

Gucky naopak vypadal zcela klidně a bavil se se svým přítelem Gorašinem. Někdy si kladl otázku, zda má raději levou či pravou hlavu, ale vždy nakonec došel k názoru, že navzdory dvěma hlavám a dvěma mozky je to jeden člověk. Ivan a Ivanovic, dvě hlavy, které se věčně přely, byly nerozlučně spojeny nejen tělem. Buněčný aktivátor je činil nesmrtelnými.

„Slyšel jsi to, Ivane?" ptal se Ivanovic. „Major si myslí, že brzy budeme u cíle. Co si o tom myslíš?"

„Samozřejmě jsem to slyšel, brácho. Nesedím si na uších. Abych pravdu řekl, nic moc si o tom nemyslím. Jestli se mi ten cíl nebude líbit, proměníme ho v roztomilé malé atomy."

„Ty bojovný dědku," zasyčel Ivanovic, který byl přesně o tři vteřiny mladší. „Třeba je to ta nejkrásnější planeta s přátelskými děvčaty..."

„...které se tě už nemohou dočkat. Jen .si nedělej iluze. Budovatelé centra nemyslí na to, aby tě uvedli do vytržení. Ostatně tu nejsme pro zábavu. Musíme splnit úkol."

„Správně," přitakal dost lhostejně Gucky. „Určitě se k tornu brzy dostaneme. Už zase vnímám myšlenkové impulsy trpaslíků. Jsou silnější, nikoliv však srozumitelnější. Jdu to říci Bysiphèrovi."

Myšob se pomalu a těžkopádně odkolébál k vědci. Bysiphère se na něho usmál.

„Co je, maličký? Vidím ti na očích, že mi chceš něco říct," přivítal ho.

„Měl jsi se živit čtením myšlenek, drahý doktore. Máš pravdu. Ti trpaslíci už zase myslí, ale považují za nespravedlivé, že se musím zabývat myšlenkami mrtvol a navíc šeredných. Záleží ovšem na vkusu. Trpaslíci sice znovu myslí, ale já jim pořád nerozumím. Prostě vysílají impulsy, patrně zcela nesmyslné a nekoordinované. A někdo je zaměřuje."

„To jsme přece předpokládali, Gucky," řekl klidně Bysiphère a otočil se opět k přístrojům. Některé ručičky divoce poskakovaly. Zuřily tu energetické a magnetické bouře a zdálo se, že jejich intenzita stále stoupá. Protože se KC-1 pohybovala volným pádem s vypnutými motory, nijak ji to neohrožovalo. Posádka mohla ty jevy pouze sledovat.

„Na obrazovce zaměřovače se něco objevilo," upozornil Fleming. „Echo a docela silné. Doufejme, že to není uvítací výbor." Nadporučík upravil škálu rozlišení, takže objekt, pohybující se nadsvětelnou rychlostí, byl zřetelnější. Těleso muselo být ještě hodně daleko, protože na panoramatické obrazovce se dosud neobjevilo. Jediné, co se dalo poznat, bylo, že je kulaté."

„Třeba je to planeta," nadhodil jeden z mužů. Major Hole pokýval hlavou.

„Mohla by to být také kosmická loď, ale musela by mít aspoň sto kilometrů v průměru," usoudil. „Ale třeba je to opravdu planeta, ale nemá k sobě žádné slunce. Okamžik, jak je asi daleko?" Velitel korvety se naklonil kupředu, aby lépe viděl na přístroje.

Po chvíli se opět opřel o lenoch a obrátil se na muže, který vyslovil domněnku, že se jedná o planetu: „Myslím, že máte přece jen pravdu. Objekt je větší než Země. Je vzdálený více než milion kilometrů. Ale to není to, co mě překvapuje. Pohybuje se mnohem rychleji než my, rychlostí přes sto kilometrů za vteřinu." Všechna světla na můstku byla zhasnutá. Modré světlo z obrazovek zcela postačovalo k osvětlení. Uprostřed panoramatické obrazovky se nacházel zvlášť intenzivně zářící bod. Když ho major Hole objevil, věděl, že udělal chybu. Tajemný objekt, zachycený na obrazovce zaměřovače, byl už dlouho také na panoramatické obrazovce. Nevšiml si ho jen proto, že zářil jako hvězda. Planeta, která září jako hvězda? Na samostatné obrazovce nechal zvětšit úsek s tímto tajemným objektem. Spektrální analýza ukazovala, že se o hvězdu opravdu nejedná. Byla to planeta, která neobíhala kolem žádného slunce. Za normálních okolností by to byla tak zvaná tmavá planeta, v tomto případě však šlo o opak.

„Všechny barvy spektra," mumlal zaraženě major. „Za normálních okolností je to přece vyloučené. Kdyby se jednalo o odražené světlo, zářilo by bíle. Každý světelný bod však září ve všech barvách. To znamená, že se světlo před dopadem na planetu rozloží a pak se teprve odrazí. Takovou planetu si vůbec neumím představit, a přesto ji máme před sebou ve vzdálenosti necelého milionu kilometrů." Zdálo se, že Bysiphre zapomněl na průhledné rakve, zajímal se už jen o tajemnou planetu, ke které KC-1 mířila. Srazí se s ní, pokud se nezastaví nebo nezmění kurz.

„Jako diamant, jako obrovský diamant," drmolil otřesený vědec. „Září všemi barvami spektra. Předpokládám, že formuje modré světlo centra a vyzařuje ho zpět do prostoru. Musíme zjistit, proč to dělá. Její povrch musí být z průsvitného materiálu podobného sklu. Jinak si nedokážu vysvětlit lom světla a jeho přeměnu."

Major Hole udělal netrpělivý posunek, „Navrhuji, abychom si s tím teď nelámali hlavu, doktore. Blížíme se k té planetě a myslím, že brzy budeme mít příležitost jí v klidu studovat, možná až do konce svého života. Máme samozřejmě ještě možnost zapnout motory a zmizet odsud, ale to by naše výprava byla zbytečná. Proto navrhuji, abychom se i nadále nechali vést tou mocí, která nás dovedla až sem a je-li ta planeta naším cílem, pak na ní přistáli."

Bysiphre však na velitelova slova vůbec nereagoval a dál vedl svou: „Opravdu jako diamant. A co když je to skutečně diamant?"

Bylo to poprvé, co se zdálo, že vědec podlehl záchvatu romantiky. Jakoby zapomněl, proč tu jsou ajaké nebezpečí jim hrozí.

„Konečně vím, proč nepociťujeme zpomalení. Dělají to motory rakví. Pracují již delší čas a brzdí nás. Naše přístroje neregistrují jejich brždění, protože jsou přetížené registrováním energetických a magnetických bouří. Impulzy motorů rakví v tom zcela zanikají."

„Jestliže zpomalujeme, potom je diamantová planeta skutečně naším cílem,"

konstatoval Bysiphre. Romantický záchvat zřejmě pominul. „Doufám, že zpomalení je dostatečné a my se o tu zvláštní planetu neroztříštíme. Třeba bude nutné zapnout naše motory." ; „Samozřejmě," ujistil ho Hole. „To můžeme kdykoliv, raději bych to však nedělal. Nevěřím sice, že by naše motory mohl kdokoli zaměřit, ale opatrnosti nikdy nezbyvá. Každá chyba nám může být osudná. Takže motory zapnu až případně nezbytí."

Gucky se zatím stáhl zpět ke Gorašinovi. „Nikdy jsem neviděl planetu, která by se podobala diamantu, co si o tom myslíte?" zeptal se obou hlav.

„Jestli je ta planeta skutečně diamant," řekla mladší hlava, „pak si kousek uloupnu a dám si na Zemi pořádnou porci čokoládové zmrzliny."

„Má divné chutě," poznamenala starší hlava. „Mně čokoládová zmrzlina nic neříká. Já si dám malinovou."

Gucky unaveně podotkl: „Máte to těžké. A přitom všechno stejně přijde do jednoho žaludku."

Ačkoliv rychlost letu značně klesla, stále se velice rychle blížili k diamantové planetě. Motory létajících rakví nebyly schopné zbrzdit rakve i korvetu, k níž byly připoutány. Major Hole se rozhodl, že použije k brždění i motory korvety.

Planeta na obrazovce se už podstatně zvětšila a zářila ještě intenzivněji. Působila jako obrovské prizma, které pohlcuje veškeré světlo, rozkládá ho a ve změněné podobě ho opět vyzařuje.

„Planeta bez slunce vlastně to tak

není," řekl Bysiphre. „Když uvážíme, v jaké vzdálenosti jsou nejbližší slunce, mohli bychom říci, že je to planeta mnoha sluncí, jenže kolem žádného z nich nekrouží, k žádnému se nevztahuje. Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel."

„Musíme se ale zamyslet nad tím, co to je," namítal major Hole. „Z čeho je a jak vznikla. Ukládáme do

pozitroniky veškerá data o té planetě a vytvořil jsem program pro jejich vyhodnocení. Výsledky dostaneme ještě před přistáním pokud tedy na ní přistaneme."

Když byli vzdáleni od planety pět set tisíc kilometrů, byli opět uchopeni vodícím paprskem. Nedošlo však k žádnému přechodu do jiného prostoru. Pohyb korvety se nejdříve zrychlil a potom prudce zbrzdil, až konečně zůstala viset asi tisíc kilometrů nad horní vrstvou atmosféry.

„Nechápu, jak tahle planeta může mít atmosféru," řekl Bysiphere a nechápavě vrtěl hlavou. „Všechno je stále záhadnější, hromadí se tu fyzikální absurdity."

KČ-i opět začala padat k povrchu planety. Rychlost pádu záhy dosáhla tří kilometrů za vteřinu a na této hodnotě se stabilizovala. Potom přístroje zjistily energetickou clonu kolem planety. Atmosféra začínala až pod ní.

Major Hole už dávno vypnul motory, ale když se teď blížili k energetické cloně, chtěl je automaticky opět spustit. V posledním okamžiku si to však rozmyslel. Pochopil, že jakákoliv obrana proti vůli neznámé moci je bezúčelná.

Clona se před korvetou na okamžik rozevřela, a když jí prolétla, opět se za ní zavřela. Vzápětí loď vstoupila do kyslíkové atmosféry a pokračovala v pádu k povrchu planety. Přístroje zatím přinášely stále nová data o planetě, kterou Hole nazval Monol. Měla průměr necelých devatenáct tisíc kilometrů, nerotovala a po celém povrchu měla konstantní teplotu mínus čtrnáct stupňů Celsia. Záření vzdálených sluncí stačilo tuto teplotu udržovat'.

Povrch byl složen z fluoreskujících krystalů neznámého složení, gravitace byla 1,21 g.

„Žádná vegetace," mumlal nadporučík Fleming, který stál vedle velitele lodi. „Pravděpodobně také žádný život. Kde se tu vlastně vzala?"

„Je tu a my právě musíme zjistit, jak a proč se tu objevila, nadporučíku. Pravděpodobně je umělá a vytvořili ji Budovatelé centra. Co myslíte, doktore?"

Bysiphere si právě prohlížel fólii s novými údaji. „Zatím jsem pochopil pouze, proč planeta tak zvláště odráží světlo. Z krystalů je nejen povrch, ale celá planeta. Krystalická koule o průměru přes osmnáct tisíc kilometrů! Je to neuvěřitelné!"

„A my na ní přistaneme," konstatoval major Hole.

Nad pomalu klesající korvetou s připoutanými rakvami se už rozklenula tmavomodrá obloha bez jediného mráčku. Hvězdy byly tak blízko sebe, že zabíraly více místa než modř oblohy. Čím více klesali, tím více světla tu bylo. Již začínali rozeznávat některé detaily na povrchu. Kuželovité věže se zdvíhaly do výše pěti tisíc metrů, ale zatím nedokázali určit, zda jde o stavby nebo přírodní útvary. Vrcholky těchto podivných věží zlatě zářily, ale rozhodně se nejednalo o odraz světla hvězd. Zlatě zářící útvary se táhly po celém obzoru a v dálce se slévaly do jediného pásu. Nic jakoby nemělo pevné

tvary, vše bylo neurčité. Sotva člověk zaměřil pohled na určitý bod na povrchu, hned se mu zdálo, že se rozplývá či odplouvá, nebylo možné se na něj soustředit.

„Podle mě je to zatracená planeta," zamumlal seržant Dozier.

Major Hole na něj vrhl rychlý pohled, neřekl však nic. Rychlost pádu se začala opět zvětšovat a od povrchu loď dělilo už pouhých sto padesát kilometrů.

„Obávám se, že jsme mimo kontrolu," vykřikl zděšeně Bysiphere. „Prolétli jsme energetickou clonou a ta patrně nejen chrání atmosféru před únikem do prostoru, ale chrání i planetu před energetický" mi bouřemi, které zuří v tomto sektoru galaxie. Za tohoto předpokladu je pravděpodobné, že i dálkové řízení Budovatelů centra je zde neúčinné. Musíte něco podniknout, majore, jinak se roztříštíme o povrch planety."

Vědec vyslovil jen to, co velitele lodi už také napadlo, a tak neváhal ani vteřinu a začal brzdit motory.

Klesli až k vrcholům kuželovitých staveb, od povrchu je dělilo ještě pět tisíc metrů, nejbližší věž byla vzdálená něco přes čtyřicet kilometrů. Loď stále ještě klesala příliš rychle. Major sotva stačil vysunout přistávací vzpěry a už ucítili náraz. Byl tak silný, že lidi, kteří nebyli připoutáni, vymrštil ze sedadel. Naštěstí nikdo nebyl zraněn. Hole rychle vypnul motory. Rozhostilo se takové ticho, že byl slyšet dech mužů na můstku. Podlaha se mírně svažovala loď byla nakloněná. Na pokyn velitele nadporučík Fleming začal kontrolovat strojní zařízení, bylo možné, že se při prudkém nárazu něco poškodilo. Přezkoušení však ukázalo, že až na jeden agregát je vše v pořádku. „Neutralizátor gravitace nereaguje," mumlal zděšeně Fleming.

„Nemyslím, že by byl poškozený," ozval se ze svého místa Bysiphere, vstal a přešel oběma důstojníkům. „Jsou téměř nezničitelné, ze zkušenosti vím, že při tvrdém přistání si to odnese třeba polovina zařízení, ale neutralizátor ne. Musíme tedy hledat jinou příčinu, proč nefunguje. Už jsme se přesvědčili, že na této planetě jsou zvláštní podmínky. Řekl bych dokonce, že tu pozorujeme fyzikální nemožnosti. Existují však. Prostě obecně platné známé přírodní zákony tady neplatí."

„Co to má však společného s neutralizátorem?" chtěl vědět major Hole.

„Pokusím se vám to vysvětlit. Tato planeta je vlastně obrovský krystal. Je ovládána hyperfyzikálními zákony energie, které zčásti neznáme. Samotná gravitace je pětidimenzionální energetickou veličinou. Hraje určitou úlohu i zde, ale pravděpodobně v jiné formě. Jsem přesvědčený, že známé aplikace tu neplatí. To vysvětluje i výpadek neutralizátoru, jehož princip je založený na známých přírodních zákonech. Proto si myslím, že je zbytečné se pokoušet ho opravit."

Zabzučel interkom a na malé obrazovce se objevila Guckyho tvář. Při přistání zmizel nepozorovaně z můstku

spolu s Gorašinem.

„Jsme v pozorovací kopuli. Odsud je všechno vidět lépe, obrazovky zkreslují. Je to fantastické.“

„Je tam venku nějaký život?“

„Nic nevidíme. Všude mrtvo a prázdno. Ale celá planeta září všemi barvami, ale převažuje modrá. Půjďme ven?“

„Major učinil rezolutní odmítavé gesto. „Neopovaž se, maličký! Zatím nikdo neopustí loď. Jdeme s Bysipherem k vám.“

„Ještě něco,“ zarazil ho Gucky, když chtěl přerušit spojení. „Rakve jsou pryč.“

„Co to říkáš?“ nechtěl věřit svým uším major. „Co. to znamená?“ *

„Znamenáte, že jsou pryč. Fuč, Nejsou už upoutány k naší lodi. Asi se uvolnily při dopadu na povrch. Nezbyla po nich ani stopa.“

Byla to překvapující, ale i zdrcující zpráva. Kvůli těm rakvím podnikli dlouhou a nebezpečnou cestu a u cíle jim zmizely! Bylo nesporné, že musí být někde na této planetě. Ale kde?

„Vlastně jsme to měli očekávat,“ konstatoval Bysiphere. „Na této planetě musí být nějaká řídicí stanice, která se o ty rakve stará. Při dopadu se asi na okamžik uvolnilo magnetické upoutání a rakve byly volné. V tom okamžiku je převzalo dálkové ovládání a dopravilo k cíli. Nemělo by být příliš obtížné je najít, až se seznámíme se zdejšími poměry.“

„Snad máte pravdu, doktore,“ připustil neochotně Hole. „Pojďme do pozorovací kopule, chci vědět, kde jsme to přistáli.“

Major předal velení nadporučíku Flemingovi a spolu s vědcem se odebral do pozorovací kopule. Naskytl se jim vskutku fantastický pohled. Barvy jiskřily a přecházely jedna v druhou v nesčíslných odstínech. V blízkosti korvety převažovala modrá, až na samém obzoru, kde se tyčily tajemné věže, převažovala zlatá. Vypadalo to však, že nejde o odraz, nýbrž že zlaté světlo vychází z vrcholů věží. Světlo hvězd tu bylo sotva patrné. Modré světlo potlačovalo vše ostatní. Tato

planeta nerotovala, nestřídaly se tu noc a den, i teplota byla stálá – minus čtrnáct stupňů Celsia.

Lidé ještě nikdy neviděli planetu, která by byla celá složená z krystalů, všude se zvedaly monolity krystalů a mezi nimi byl pravý les krystalů roztodivných tvarů, někdy až průhledných.

„V životě jsem nic podobného neviděl!“ zvolal Bysiphere. „Jaký účel má tento svět? Proč sem byly dopraveny ty rakve? Musí to mít nějaký důvod.“

„Zkoumání pokračuje,“ řekl Hole, aniž by odtrhl pohled od podivuhodné krajiny. „Měří se záření a vibrace na všech známých frekvencích pětidimenzionální. ho prostoru. Všechny dosavadní výsledky přesvědčivě dokazují, že na planetě Monol probíhají neuvěřitelné energetické procesy, které se však dosud nedají přesně identifikovat.“

„Energetické procesy?“ Bysiphere to zřejmě zaujalo.

„Ano, energetické procesy v podstatě na pětidimenzionální bázi,“ potvrdil Hole. „Hyperenergetika, to je přece váš obor, doktore. Váš ty výsledky budou jistě mimořádně zajímavé. Myslím, že vědci, kteří teď na výzkumu pracují, by vám byly opravdu vděční za odbornou konzultaci.“ Bysiphere zamyšleně přikývl. „Pokud to mohu posoudit, na tomto světě se uskutečňuje vše, o čem jsem dosud jen teoreticky uvažoval. Nepředstavitelným je pouze to, že tento svět je pětidimenzionální. A my jsme trojrozměrní tvorové. Z toho plyne, že nás dělí od světa mimo loď ne jedna, nýbrž hned dvě dimenze. Nevím, zda jsme schopni překlenout tento rozdíl.“ „My,“ řekla jedna z Gorašinových hlav,

„jsme zajedno v tom, že tu zažijeme ještě hodně překvapení. Nemusí ovšem být jen nepříjemná.“

Hole se nezeptal, co tím myslí. Měl plnou hlavu jiných věcí.

„Mně se to celé,“ Gucky poklepal na skleněnou stěnu kopule, „líbí stále méně. Nejdříve tenhle bláznivý svět, potom zmizení rakví a ta doktorova připomínka, že nám chybí dva rozměry, dostávám z toho mindrák.“

Zabzučel interkom a Fleming oznámil, že z laboratoře přišly další výsledky.

„Hned budu na můstku,“ odpověděl major Hole a otočil se k hyperfyzikovi. „Byl bych rád, kdybyste mě doprovodil, doktore. Vy zůstaňte tady, Gucky a Gorašine. Když zpozorujete cokoli podezřelého, okamžitě to hlase, ale nic nepodnikejte. Požádám majora Defina, aby paladina připravil k nasazení. Bude se zdržovat ve výstupní komoře a v případě, že vysadíme komando, povede je,“

Když Gucky a Gorašin osaměli, myšob řekl; „Nějak se necítím ve své kůži, mám takový divný pocit. Co ty?“

Gorašinovy hlavy přikývly. „Jsme na tom úplně stejně, maličký. A začínám mít dojem, že s tím my nemůžeme nic dělat. Jen čekat...“ odpověděl za oba Ivan.

Gucky se podíval k obzoru, kde se šířila zlatá záře, jako kdyby tam právě zapadlo slunce. „Ano, počkáme...“

4.

Čtyři metry vysoký speciální robot paladin, řízený zevnitř Harlem Definem a jeho týmem malých Siganců, se pomalu vzdaloval od lodi. Doprovázela ho skupina vědců pod vedením doktora Bysiphere. Nesli s sebou různé přístroje. Postavili je sto metrů od lodi a začali svá měření. První výsledky byly stejné jako ty, které získali už v lodi. Potom však došlo k překvapení, které Bysipherovi na několik minut vzalo řeč. Opakoval všechna měření, aby se přesvědčil, že se nemýlí.

Nemýlil se.

Zmateně požádal kolegy, aby zůstali u paladina a nevzdalovali se od lodi. Sám se vrátil do lodi, aby informoval majora Holá.

„Co se děje, doktore?“ zeptal se major, který ho už očekával.

Dr. Bysiphere se nejdřív posadil a potom spustil: „Nevím, jestli si vzpomínáte na události ve Velkých Magellanových mračnách. Také tam byla objevena krystalická planeta. Jistě si vzpomínáte na hypnokrystaly, které nám způsobily tolik těžkostí. Naštěstí jsme je překonali. Když pak byl v Magellanových mračnách vyhlášen vibrační poplach, přeměnily se všechny hypnokrystaly v petidimenzionálně vyzařující nerost, howalgonium.“

Major bez dechu sledoval vědcův výklad. „Howalgonium? To je přece výjimečně hodnotný prvek a velice vzácný. Co s tím má společného tento svět?“

„Právě to se pokouším vyložit. Monol je složen z krystalů a to nejen povrch, ale celá planeta, aspoň podle dosavadních poznatků, Tyto krystaly však nejsou nic jiného, než přetransformované howalgonium. A toto neohowalgonium, jak bych to nazval, se liší od toho v Magellanových mračnách, frekvencí vibrací. My jsme v tomto petidimenzionálním světě

naprosto cizí tělesa. Doposud jsme byli trpěni, jsem však přesvědčen, že se to brzy změní. Také korveta je tu stejně cizím tělesem, jako šedesátimetrová hromada howalgonia na Zemi. Je pouze otázkou času, kdy budeme napadeni.“

„Tomu tak docela nerozumím,“ oponoval Hole. „Připouštím, že jsme tu cizorodým tělesem, ale kdo by nás proto měl napadat.“

„Samotná příroda, jejíž zákony tu platí. Nemusí to být nutně inteligentní bytosti, které nás odsud budou chtít vypudit. Příroda nestrpí cizorodá tělesa. Podle mého názoru je Monol zcela abstraktní trafostanice pro přetváření normální energie v hyperenergetické jednotky. Zní to složitě, majore, a také to je složité, ale ne tolik, abychom to nemohli pochopit. Modrá tu nepře vládá náhodou. Monol je v těsném svazku s modrým zářením centra. I když pouť rakví právě sem se může zdát fantastickou, je přirozená. Nám to připadá fantastické protože ještě neznáme vzájemné souvislosti, Jakmile je objevíme, bude všechno jasné.“

Major Hole položil ruce na řídicí pult před sebou a vědec postřehl, že se chvějí.

„Předpokládám, že si děláte starosti o loď. Podle mě jsou vaše obavy přehnané. Pro každý případ však opět přezkoušíme všechny stroje, abychom nezažili nemilé překvapení,“ řekl major a otočil se k Bysipherovi.

„Myslíte, že můžeme kdykoliv odstartovat? Věříte, že naše stroje jsou dost výkonné, aby zvedly loď bez pomoci neutralizátoru gravitace a vynesly ji do volného prostoru?“

Dr. Bysiphere přikývl. „Věřím tomu, rozhodně to však vyzkoušejte.“

Major uposlechl Bysipherovy rady.

Vědec měl pravdu, start proběhl bez obtíží. Cesta do prostoru byla volná.

Hole informoval interkomem posádku a vědce, kteří pracovali v laboratoři, Přes neznámá nebezpečí na Monolu se všichni shodli, že planetu nemají opouštět. Nalézt tuto planetu by bylo velice obtížné a tudíž by bylo nezodpovědné ji opustit, když už se na ní dostali. Shodli se na tom, že odstartují pouze v případě krajní nouze. Tou dobou vědci, kteří pracovali venku, dokončili svou práci a vrátili se do lodi. Získané údaje plně potvrzovaly Bysipherovy předpoklady. Spojitost mezi Monolem a někdejšími planetami hypnokrystalů v Magellanových mračnách byla stále zřejmější. Ty shody nemohly být náhodné. Všechna získaná data byla uložena do počítače ke zpracování podle speciálního programu, připraveného Bysipherem. Program měl vyhodnotit také předložené hypotézy, Pozitronický mozek pracoval neuvěřitelně rychle a počítačová analýza potvrdila Bysipherovo podezření.

Už samotná existence dvou planet, představujících fyzikální nemožnost, navíc ve dvou různých galaxiích, bezpochyby navozovala představu souvislosti. K tomu přistupovalo to, že tak zvané Bestie z galaxie M-87, tedy Mooghové, a Ha-luťané svou vnější podobou prozrazovali příbuznost. Logická analýza dokazovala, že podobnost pramení z toho, že se předkové Haluťanů v podobě Bestií z M-87 dostali do Magellanových mračen. Nebyl to žádný objev, ale existence Monolu byla dalším potvrzením stávající hypotézy,

Další potvrzení poskytovala samotná planeta. Podle propočtů byla devadesáti-

procentní pravděpodobnost, že neohowalgonium bylo vytvořeno z hypnokrystalů. V blíže neurčené době, před desítkami tisíc let, byly odsud přeneseny do Magellanových mračen. To otevíralo možnost tak neuvěřitelných spojitostí, že si Bysiphere ani netroufal všechny domyslet. Nicméně mu bylo jasné, že už před více než padesáti tisíci lety existovalo pravidelné spojení mezi oběma galaxiemi, to znamená v době, kdy lidstvo teprve začínalo používat oheň, Už tehdy se odehrálo cosi, co mohlo nyní vést až k pádu celé hvězdné říše.

Doktor Bysiphere začínal tušit, že na této planetě je skutečně klíč k návratu do rodné galaxie. Jeho úkolem bylo najít ho. Než opět opustil loď, znovu se spojil s velitelem. „Majore, postarejte se o to, aby váleční roboti byli naprogramováni, il a připraveni k nasazení ve výstupní komoře. Nemohu ovšem říci, jaký útok nás čeká snad to bude energetické napadení. Možná bude nutné opustit loď. Je to největší cizorodý objekt a útok se může i soustředit právě na ni. My představujeme pouze drobné trojrozměrné organismy, které jsou možná natolik bezvýznamné, že mohou být přehlédnuty. Nyní opustím loď s Gorašinem, Guckym a třemi muži, potřebuji se ještě

venku porozhlédnout. Zůstaneme v rádiovém spojení, pokud to bude možné. Pozorujte nás . a kdyby se dělo něco mimořádného, ne, váhejte a odstartujte."

„Nedělejte si starosti, doktore, ani kdybychom odstartovali. Bez vás planetu roz . hodně neopustíme. Nevezmete s sebou paladina?"

„Je stále ještě venku, proto jsem se o něm zapomněl zmínit. Nashledanou."

Všichni muži, kteří vystoupili, měli na sobě nové speciální bojové kombinézy. Automaticky regulované vyhřívání je chránilo před mrazem. V atmosféře bylo dost kyslíku, takže dýchací přístroje byly zbytečné. Gucky však bojovou kombinézu ignoroval a oblékl si starou kožesíťovou.

Robot paladin se postavil do čela malé výpravy. Za ním šli oba mutanti, pak Bysiphere se třemi muži. Seržant Dozier nesl přístroje.

„Zajímá mě les krystalů," řekl doktor Bysiphere. „Dávejte pozor na každý výkyv přístrojů, seržante. Je velice důležité zjistit, zda přístroje reagují na naše přibližování se k lesu. Samozřejmě se nejedná o les v běžném slova smyslu, ale o uskupení podivně tvarovaných krystalů. Připomíná mi spíše stalagmity v krápníkových jeskyních." Všude se rozlévala modrá záře. Půda byla tvrdá, ale na některých místech, zvláště v prohlubních, jako by se krystalická struktura rozpustila a půda tu připomínala spíše sůl.

Dosáhli okraje lesa. Podivné krystalické útvary, které představovaly stromy tohoto divného lesa, se zvedaly až do výšky deseti metrů. Z lodi se zdály průhledné, ale zblízka poznali, že to není pravda. Na rozdíl od skutečných stromů byly po celé délce stejně silné. Nepravidelně vystupující „větve" připomínaly spíše koraly. Gucky jednu takovou větev ulomil, potěžkal v ruce a řekl: „Dost těžká, ale je křehká. Pevná rozhodně není." . Bysiphere vzal vzorek Guckymu z ruky a předal ho seržantovi. „Zkuste přístroje."

Dozier chvíli soustředěně pozoroval reakci přístrojů.

„Žádné záření, pane," konstatoval seržant, „Ale při troše dobré vůle by se dalo říct, že došlo k malému energetickému výboji. Jedná se však výlučně o pětidimenzionální energii, jak ji nazýváte."

„Hyperenergetické reflexy," žasl Bysiphere. „Zdá se, že tuto vlastnost mají všechny krystaly na této planetě. Pozoruhodné, opravdu pozoruhodné."

Vzorek byl uložen do připravené schránky, ale ještě než se opět dali do pohybu, Dozier zvolal: „Silné záření ve směru od zlatých věží na obzoru. Ačkoliv jsou vzdálené přes padesát kilometrů, je znatelný rozdíl v intenzitě i při těch několika metrech, co jsme urazili. Myslíte, zeje to významné, doktore."

Doktor přikývl. „Jistě. Ty věže a nejvíce zlaté světlo mi vrtají hlavou od začátku."

„Může se také jednat o reflexy?"

„Rozhodně ne, seržante. Vrcholky věží samy vyzařují to světlo. Podle mé teorie se jedná o viditelné energetické záření. Nic bližšího vám nedokážu říci. Nejvýš mohu uvést příklad. Tepelné záření je většinou neviditelné, ale třeba nad asfaltovým povrchem je díky pohybu vzduchu vidět. Nejspíš se něco podobného děje i v tomto případě. Jedni se o hyperenergetické záření, které je pro pětidimenzionální organismy neviditelné. My je však vidíme, seržante. Je-li to skutečně tak, to ovšem zjistíme až po delším pobytu zde."

Soudě podle výrazu seržantovy tváře ho myšlenka na delší pobyt na této planetě nepotěšila. Neřekl však nic. Gucky se zadíval na skupinu krystalických stromů ve vzdálenosti asi dvou metrů a oznámil: „Musím zkusit, jestli se tu můžu teleportovat."

Sotva to dořekl, už se odhmotnil, takže Bysiphere neměl čas protestovat. V příštím okamžiku ho spatřili u vyhlédnuté skupiny stromů a vzápětí byl zpět mezi nimi.

„Funguje to, jak vidíte. Upřímně řečeno jsem měl pocit, že to nebude fungovat, ačkoliv teleportace je také pětidimenzionální záležitost, tak proč by tu neměla fungovat?"

„Příště si ale vyžádej můj souhlas, maličký," řekl Bysiphere a zahrozil mu prstem. „Mohlo to být nebezpečné, Jsem ovšem rád, že se tady můžeš teleportovat. S Gorašinem je to jinak. Obávám se, že uhlík ani vápník ty krystaly neobsahují. Co to zkusit, Gorašine?"

Dvojhlavý mutant neodpověděl. Odstoupil několik metrů a zadíval se na jeden zvlášť mohutný strom ve vzdálenosti asi sto metrů. Všichni ho napjatě pozorovali. Nic se nedělo.

Gorašin se otočil a jeho pravá hlava řekla: „Máte pravdu, doktore, nejde to. Nemohu tu věc přivést k výbuchu. Bohužel, ukazuje se, že jsem tu zbytečný."

„To neříkejte," utěšoval ho Bysiphere. „Planetu, na které by vůbec nebyly zastoupeny uhlík a vápník si nedovedu představit. Ostatně tu máme ještě paladina a ten je se svým arzenálem schopný vyhodit do povětří polovinu planety. Ale to nemáme v úmyslu. Tato planeta je pro Budovatele centra mimořádně důležitá. Když ji poškodíme, připravíme se o možnost dohodnout se s pány galaxie M-87. Teď mě nejvíce zajímá, kde jsou ty rakve."

Než kdokoliv stačil něco odpovědět, přihlásil se interkomem major Hole. „Je něco nového?"

Bysiphere ho stručně informoval a pokračoval: „Doufám, že váleční roboti jsou připraveni. Nemám žádné nové poznatky o přípravě útoku a dokonce nevěřím, že by Budovatelé centra dali podnět k útoku, ale jako se nesnáší led a oheň, tak samotná atomární struktura našich těl a našich věcí musí okolní svět podněcovat k protiakci. Naše situace se dá přirovnat k situaci kosmické lodě, která by přistála na planetě složené z antihmoty. Okamžitě by došlo k výbuchu. V našem případě se jedná o střet dvou energií, který nepropuká spontánně, nýbrž povolna

narůstá. Musíme počítat s tím, majore, že v jistém okamžiku budeme muset buď odstartovat, nebo opustit loď. Čím menší je hmotnost cizího objektu, tím slabší útok bude proti němu veden."

„Právě roboty vyzbrojujeme a vystrojujeme. Každý ponese zásoby na několik týdnů a může sloužit jako dopravní prostředek pro jednoho muže. V případě, že opustíme loď, nebudeme muset běhat po svých."

„Výborně, majore. My se teď vrátíme. Upozorněte nás, kdybyste pozorovali něco neobvyklého."

„Tamhle, v lese se něco hnulo," zvolal náhle seržant Dozier. Dr. Bysiphere se otočil a podíval se směrem, kterým seržant ukazoval. „Nic nevidím... Nejspíš jste se zmýlil," řekl za okamžik a potřásl hlavou.

Dozier neodpověděl, ale bylo vidět, že ho Bysiphereovo vysvětlení neuspokojilo. Po cestě k lodi se stále otáčel, ale zpátky dorazili bez dalších příhod. Váleční roboti byli naprogramováni, vyzbrojeni a vystrojeni, posádka už měla na sobě bojové kombinézy. Ve speciálních schránkách robotů byly zásoby potravin, léků, náhradních dílů, vysílačky. Měli také sedla svého druhu, která jim umožňovala nést jednoho muže. Zvláštní ovladač dovozoval jezdce robota řídit.

Po návratu se Bysiphere zastavil na můstku a promluvil si s velitelem, potom se stáhl do laboratoře a dobrou hodinu o něm nebylo slyšet. Vrátil se s ustaraným výrazem ve tváři.

„Odporuje to veškeré logice, že jsme tu dosud trpěli. Buď ty krystaly reagují velice pomalu, nebo jsou na přistání cizorodých těles zvyklé. To však pokládám za nepravděpodobné. Také rakve, v nichž sem byla dopravena těla trpaslíků, jsou do jisté míry trojdimenzionální povahy. Předpokládám však, že vyzařují pětidimenzionální záření, díky němuž jsou přijatelné pro toto prostředí. To je chrání před napadením. Ostatně dosud nemám tušení, kde jsou."

„To by se dalo zjistit," soudil Gucky, „Nenapadlo vás, že by mohly mít spojitost s těmi zlatými věžemi? To jsou jediné útvary, které do tohoto prostředí nezapadají. Mám pocit, že se nejedná o přírodní útvary, jakými jsou třeba ty krystalické stromy. A potom to záření, které z nich vychází..."

Navrhuji, abychom je prohlédli."

Bysiphere přikývl. „Už jsem na to také myslel. Bylo by však příliš nebezpečné, abychom tam šli všichni, nebo abychom tam letěli s KC-1. Jsem rád, že nás tady trpí. A co ty, Gucky? Jak jsi na tom?"

Gucky se pokusil zatvářit se pohoršeně, ale nepovedlo se mu to. Nakonec z toho byl jen unavený úšklebek.

„Já a unavený? Nikdy! Snad trochu nevyspalý, to ano. Proč se ptáš?"

Bysiphere chvíli hledal vhodná slova než promluvil, „Chtěl jsem navrhnout, že by ses tam podíval, Můžeš se tady přece teleportovat, takže pro tebe by to nebyl problém, odskočit si k věžím. Mohl by ses jen trochu porozhlédnout a hned se vrátit. Dal bych ti s sebou malý měřicí přístroj, který samočinně ukládá veškerá data. Nemusel by ses tedy o nic starat. Po tvém návratu bychom okamžitě zjistili jakého druhu a jak silné je tam záření. Uděláš to pro nás?"

„Pitomá otázka," zavrčel Gucky. „Samozřejmě, že to udělám. Dokonce mám takový divný pocit, že musím něco dělat, aby se mě nezmocnila letargie. Ty zlaté věže bude to pravé. Kdy mám vyrazit?"

Bysiphere okamžitě zmizel a za okamžik se vrátil s malým přístrojem, který připevnil Guckymu na zápěstí. Potom poklepal myšobovi na rameno a řekl: „Už můžeš, maličký. Hodně štěstí. Neriskuj, v případě napadení se okamžitě vrať. Měj ovšem na paměti, že nepůjde o konvenční napadení, nýbrž pravděpodobně o nějaký neobvykle silný energetický výboj. Ucíťíš ho. Nemyslím však, že by k něčemu podobnému došlo. Díky schopnosti teleportace se stáváš v jistém smyslu pětidimenzionálním tvorem a tak tě nenapadnou. To je také důvod, proč tě se skoro čistým svědomím posílám do této akce."

„Děkuji za útěchu, doktore," řekl Gucky, vstal a kolébal se k východu. „Raději skočím z venku, tam se lépe soustředím."

Na reakci nečekal a zmizel, „Doufejme, že to dobře dopadne," zamumlal major Hole.

Gucky se zastavil teprve asi sto metrů od lodi. Zlaté světlo z věží zaplavovalo teď asi čtvrtinu obzoru. To mu ušetřilo rozhodování, kterým směrem má skočit, Vzdálenost bylo možné odhadnout relativně snadno. Presto se Gucky rozhodl, že se raději teleportuje nadvakrát. Soustředil se proto na místo asi třicet kilometrů vzdálené a skočil.

Vše proběhlo hladce. Zhmotnil se na vršku, z něhož dobře viděl na KC-1 i na už mnohem bližší věže. Málem zapomněl dýchat, tak nádherný pohled to byl.

Ze svého místa viděl asi dvacet věží. Byly vysoké přibližně pět tisíc metrů a světlo bylo nejintenzivnější u špiček. Směrem dolů ztrácelo světlo na intenzitě a postupně přecházelo ze zlaté do jiných barev až k modré u základů. Ale to samo o sobě Guckyho nefascinovalo. Z věží vycházelo něco nedefinovatelného a nezachytitelného, co ho k nim vábilo a lákalo. Cítil to někde hluboko v podvědomí, aniž by to mohl popsat. Jako kdyby ho něco nebo někdo volal, Najednou se myšob začal cítit plný sil, jako kdyby do sebe vsřebal část energie zlatého záření, energie, která mu navracela odvahu a podnikavost. Energie, která znovu aktivovala jeho pětidimenzionální schopnosti.

Gucky si byl plně vědom, že to může být rafinovaná energetická léčka. Myslel však na svůj úkol a na to, že po delší době zase na něm a na úspěchu jeho akce závisí osudy mnoha lidí. Ještě před půl hodinou mu to bylo jedno, teď však bylo všechno jinak. Cítil se opět mladý a svěží. Byla zapomenuta únava, která ho trápila již týdny, ne-li měsíce.

„Mladý, mladý," mumlal nadšeně. „Teď bych dokázal zakroutit krkem i paladinovi, kdybych chtěl. A Gorašinovi bych dokázal dát takovou přes ucho, že by to pocítila i druhá hlava. A co bych si užil s Bullym škoda, že je tak daleko. Ale jestli to takhle půjde dál, za chvíli budu schopný se teleportovat až do Mléčné dráhy."

Podíval se směrem k lodi. KC-1 se jevila jako světlý bod na povrchu. Refletovala všechny barevné paprsky jako bílé. Hned se však otočil zpět k věžím, které ho lákaly. Soustředil se na jednu z nich, vzdálenou asi dvanáct kilometrů, a teleportoval se skoro proti své vůli.

Ještě před zhmotněním Gucky pocítil, že tentokrát proběhla neobyčejně lehce; Před skokem se zaměřil na určitý bod u paty věže. Náhle však měl dojem, že je uchopen a tažen nějakými magickými silami. Bylo to jako uvítání. Neměl čas o tom přemýšlet, ale instinktivně věděl, že nějaká příbuzná energie ho může do sebe bez námahy vtáhnout. A to se také stalo.

Jeho setrvání v pětidimenzionálním prostoru mohlo trvat jen zlomek vteřiny. Potom se opět zhmotnil. Okamžitě poznal, že už nemá předešlou formu svého těla. Cítil se spoutaný nějakými hroznými pouty. A k tomu se přidaly divné akustické vjemy, které mu připomněly z nějakého důvodu rakve. Potom pochopil. Když nedlouho před přistáním na Monolu zachytil myšlenkové impulsy trpaslíků v rakvích, nedokázal je identifikovat. Připomínaly mu dětský křik, bezmocné volání novorozence. A nyní cosi podobného slyšel opět. Věděl, že je to spíše telepatický než akustický vjem, ale byl tak zřetelný, že mu připadalo, že to skutečně slyší.

Ačkoliv se zhmotnil a vrátil do normálního prostoru, Gucky nenabyl své původní tělesné podoby. Než stačil využít své paraschopnosti k útěku, byl znovu a proti své vůli rozložen na atomy. Bylo to prokletí, proti kterému nemohl nic dělat.

Jeho vědomí se však nerozložilo. Připadalo mu, že je zavěšený bez těla v prostoru a pozoruje sám sebe. Moc toho však k pozorování nezbylo. Mohl pouze konstatovat, že je uprostřed rozlehlé krystalové haly naplněné matnou zlatou září. Ze všech stran k němu doléhaly nějaké zvuky. Nebo to byly telepatické impulsy? Vnímá je jako šelesty a šepoty, které však byly příliš nezřetelné, aby byly srozumitelné. Snažil se jim bránit, ale nešlo to. Ještě nikdy v životě nebyl tak bezmocný.

. Uprostřed haly stála na první pohled nehybná trpytivá energetická spirála. Z ní vycházel šelest, který Guckyho málem uspal. Ještě netušil, kdo je tou spirálou, když najednou začal vnímat ty šelesty a Šepoty a málem ztratil vědomí.

On sám byl trpytivou spirálou.

Jeho tělo a jeho duch se rozdělily.

Bysipherův předpoklad byl správný pouze zčásti. Loď označil za „překrývající kontaktní masu se symboly korelačního bodu". Major Hole nevěděl, co s tím počít, ale uznal, že tak velká cizorodá masa nemůže zůstat dlouho bez nežádoucí pozornosti. Na Bysipherovu radu uvedl loď do stavu bojové pohotovosti. Třicet válečných robotů bylo vysazeno na planetu a následovali je i muži.

Vědec považoval za nutné majorovi opět vyložit svou teorii, aby donutil velitele lodi změnit názor, že by bylo přece jen lepší loď bránit.

„Masa lodi upoutává pozornost, ale pravým důvodem znepokojení je přítomnost živých bytostí uvnitř lodí. Loď bude napadena především kvůli nám uvnitř. My však nesmíme za žádných okolností riskovat totální zničení lodí, protože pro nás představuje jedinou možnost úniku. Proto musíme loď opustit a v případě napadení se bránit někde mimo loď."

To majora přesvědčilo.

Útok následoval půl hodiny po Guckyho zmizení. V lese krystalů se náhle vytvořily obrovské obludy, které také musely mít krystalickou podstatu. Vypadalo to, že prostě vyrostly ze země, brzy se však ukázalo, že to byl klamný dojem. To stromy toho podivného lesa se proměnily v netvory. Změnily tvar a získaly pohyblivost. Nezávisle na sobě a zřejmě nekoordinovaně vyrazily směrem ke KC-1.

Major Hole byl stále ještě na můstku a navzdory Bysipherovu varování se nemohl okamžitě rozhodnout. S pohledem na obrazovku zaměřovače velkého impulsního děla, na které jasně viděl pohybující se stromy, uvedl do palébné pohotovosti všechny zbraňové systémy. Netvoří se proměňovali před jeho očima. Náhle z nich byly válce s nesčíslnými výrůstky,

ale stejně postupovaly dál k lodi. Děla byla připravena k palbě a major stiskl tlačítko,

Ke svému zděšení viděl, že se stalo to, co Bysiphère předpovídal. Krystalická monstra zčernala a pohltila obrovské množství energie impulsního náboje a vzápětí se jim vrátila původní barva. Nic víc se nestalo. A to by vystřelená energie stačila proměnit kosmickou loď velikosti KC-1 ve shluk atomů.

Monstra se valila dál.

Ještě několik vteřin Hole seděl nehnutě před zcela zbytečným řídicím pultem palby. Vypadal unaveně, ba zdrceně. Věděl přece, že jeho děla ničí každou hmotu...

Každou?

Každou trojrozměrnou hmotu. Ale monstra měla pětidimenzionální strukturu, jak dokázal Bysiphère, a to znamenalo, že proti ní nemá zbraň.

Z telekomu k němu dolehl Bysipherův hlas: „Co je s vámi, Hole? Vypadněte konečně z lodí! Střílet na ty věci je zhola zbytečné. Okamžitě opusťte loď!"

Do majora konečně vjel život. Vyskočil a vyběhl z můstku. Když opustil KC-1, zajistil vchod rádiovým kódovým uzávěrem.

Mužstvo už na velitele čekalo. Gorašin bez přestání klel, protože se opakovaně marně snažil přivést pohybující se krystaly k výbuchu.

Dali se na útěk. Jak se vzdalovali od lodi, byly pohyby jejich pronásledovatelů stále pomalejší a nekoordinovanější. Major se s ulehčením mohl přesvědčit, že cílem útoku skutečně nebyla opuštěná loď. Spíš roboti, kteří nesli posádku.

„Vidíte sám, majore, že pronásledovatelé ztratili zájem o loď, když jsme ji opustili,“ řekl Bysiphère. „Chtějí tedy v první řadě vypudit trojdimenzionální živou hmotu. Anorganická hmota je nezajímavá. To by nás mohlo zachránit.“

Tento předpoklad platil i pro paladina. Tělesná masa Siganců byla tak nepatrná, že mohla snadno uniknout pozornosti. Velký robot se mohl k pronásledovatelům přiblížit na vzdálenost pouhých několika metrů, aniž by byl obtěžován. Harl Defin byl natolik chytrý, že nepoužil své zbraně, které by na robota pouze upozornily. Převzal úlohu zadního voje a dbal, aby žádný robot se svým jezdcem nezůstal pozadu.

Čím dále od lodi byli, tím menší bylo nebezpečí napadení. To ovšem neznamenal, že by byli skutečně v bezpečí. Z krystalických stromů vznikaly stále nové fantastické útvary, které se snažily uprchlíky zadržet, pohybovaly se však pomalu a nemotorně. Stačilo změnit směr a roboti unikali.

Prchali směrem k zlatě zářícímu obzoru a stále viděli vrcholky tajemných věží.

Major Defin seděl v řídicí centrále svého robota a řídil ho pomocí myšlenkových impulsů. Zároveň však sledoval i kontrolní a řídicí přístroje. Náhle zpozoroval, že individuální zaměřovač cosi zaznamenal. Mohlo se to stát pouze v případě mimořádně silných myšlenkových impulsů. Major okamžitě aktivoval paměť zaměřovače a o vteřinu později už věděl od koho přicházejí.

Myšlenkový vzorec patřil Guckymu.

„Gucky!“ zamumlal Defin. „Málem bych na něj zapomněl. Musím se pokusit zjistit, ve které z těch věží je.“

Přístroj mu snadno místo zaměřil.

V zaměřovacím kříži na obrazovce se objevila jedna z věží. Prostřednictvím amplionu major informoval ostatní a celá skupina změnila směr a zamířila k věži. Nikdo však netušil, jaké překvapení je tam čeká.

5.

Ještě stále se Gucky vznášel bez těla ve zlaté záři v hale jedné z věží, ale vnější působení sílilo. Spirála rotovala a měnila tvar. V jednom okamžiku se Guckymu zdálo, že spatřil sebe sama, ale vzápětí se spirála opět proměnila. Měnilo se také její zbarvení i světlo v hale nabývalo různých odstínů.

Vše probíhalo v naprostém tichu a dokonce i tiché dětské vrnění ustalo. Gucky si vzpomněl na mrtvé trpaslíky a začal tušit souvislosti, i když je ještě nedokázal pojmově uchopit. Zároveň začal probíhat napůl snový proces rozpomínání, který ho vedl do tmy dávné minulosti. Bylo to rozpomínání na něco, co Gucky sice sám prožil, ale bylo to zasunuto kdesi hluboko v podvědomí. ; Na počátku byla tma a neurčitý strach z neznámého. Gucky se podíval na spirálu, to byla přítomnost, ale impulsy, které z ní vycházely, to byla minulost. A tyto impulsy pronikaly do Guckyho vědomí a stávaly se přítomností a skutečností. Činily z něj součást spirály, aniž by se s ní spojil.

Ke tmě se družilo blahodárné teplo, slibující bezpečí, které tma a strach podrývaly. Ač bez těla, Gucky viděl tmu a cítil teplo. Spirála ztrácela svůj lesk, hroutila se a vysílala bezmocné impulsy strachu.

Tma a teplo... a potom k tomu přistoupil pohyb, vibrující, pulsující, živý pohyb. Ne strach, ani bezpečí, ale život. Gucky pocítil ostrou bolest, ale ta se rychle proměnila v hledání a nalézání, spojování s nalézaným, trvání.

Od tohoto okamžiku bylo Guckyho vědomí schopno současně vnímat a prožívat minulost i budoucnost. Věděl, že znovu prožil své narození a ve zběsilém tempu i svůj Život. Věděl však i co se děje v daném okamžiku a s tím se mu vrátily i starosti o přátele, kteří zůstali v KC-1.

Sám se však náhle cítil v bezpečí, věděl, že ho něco chrání před každým nebezpečím, chrání třeba i za cenu vlastního života. Mezi všemi živými tvory vesmíru je však pouze jeden, který je ochoten obětovat život za jiného: matka.

Toto poznání působilo na Guckyho jako rána. Hned si však řekl, že ještě nezešílel a nenechá se připravit o rozum nějakými triky pánů této planety, protože se o to zřejmě pokouší. Každé jiné vysvětlení postrádalo logiku.

Ve skutečnosti šlo o něco jiného, to však myšob nemohl vedet. Hyperfyzik Bysiphère ten proces později nazval „biofyzikální hyperregenerací“, z počátku si však jen on sám dovedl představit, co se pod tím pojmem skrývá.

Atomy Guckyho tělesné struktury byly uvedeny do prvotního, embryonálního stavu za oddělení vědomí od těla a tímto způsobem pak při plném vědomí znovu prožil své zrození a zrání.

Když pochopil, i když ne docela, co se děje, začal se zoufale bránit. Pokoušel se teleportovat, ale neměl tělo.

Plynuly vteřiny, jemu však připadaly jako týdny, ba měsíce. Během nich prožíval dětství, mládí, dospělost a pomalé stahování a zhmožnění energetické spirály. Jeho duch ztrácel svobodu a začínal být opět poután k tělu.

Ale jakému tělu?

Na podlaze haly leželo něco na prst dlouhého, porostlého rudohnědou srstí. Mělo to tvar křížence myši s bobrem. Byl to Gucky sotva pět minut po svém narození.

Dokázal myslet, správně myslet, ale strach z toho, co se s ním stane, mu v tom bránil. Volal svou matku, která byla už několik set let mrtvá a přesto ho právě porodila. Převaloval se po podlaze, jejíž teplo ho uklidňovalo. Jeho mozek začal pracovat a hledat vysvětlení, ale mohl jen konstatovat skutečnosti.

Budovatelé centra ovládali biofyzikální hyperregeneraci starých těl. Nespokojili se se zastavením procesu stárnutí, dokázali opakovaně obrozovat atomární strukturu těl. Díky tomu se likvidovaly i staré jizvy a následky přestálých nemocí, ačkoliv atomární skladba těla se neměnila. A z tohoto pohledu i smrt byla pouhou nemocí, jejíž následky bylo možné beze zbytku eliminovat.

Duch, vědomí však zůstávalo.

V podstatě atomární kostra Živé bytosti byla zbavena biologické slupky a ta byla nově složena. Nově vytvořené tělo na neměnném atomárním základě bylo spojeno s vědomím, které si uchovalo veškerý svůj obsah. A tak i když Guckyho tělo bylo teprve deset centimetrů velké, myslel a vnímal jako dospělý, starý myšob. Jeho tělo bylo mladounké a celý Život byl opět před ním...

Dorazili k patě krystalické věže. Pět tisíc metrů nad jejich hlavami zářilo zlaté světlo, které se mísilo se světlem z jiných věží a mezitím se rozlévalo modré světlo typický jev galaxie M-87 nad kterým si lámali hlavu i pozemští astronomové, ve vzdálenosti dvaatřiceti milionů světelných let.

Samotná věž, ačkoliv také byla nesporně složena z krystalů, nebyla průhledná, měla výstupky, které jako by napovídaly, že jde o přírodní útvar, ale pravidelnost celé stavby a neuvěřitelná podobnost sousedních věží nutila dát přednost hypotéze, že jde o umělý útvar. Ve výšce padesáti metrů byl kolem celé věže nějaký desetimetrový ochoz, který poskytoval ochranu shora.

Nestvůry doslova jako by se vypařily. A korveta nebyla poškozena. Obavy z toho, že by se také věže mohly proměnit v nějaké obludy, se naštěstí nenaplnily. Major Hole proto povolil svým mužům, aby sesedli z robotů a protáhli si nohy. Nic jiného dělat nemohli, chystat se k obraně bylo zcela zbytečné, protože se neměli čím bránit. Přesto se Pozemšťané cítili v blízkosti věží relativně bezpečně.

Major Defin využil chvíle klidu k pozorování. Seděl pevně připoutaný v křesle ve své centrále a sledoval na obrazovkách optického vidění okolí. Obraz byl barevný a trojrozměrný, na rozdíl od obrazovky zaměřovače individuálních impulsů, kde se objevovaly jen geometrické obrazce, ale udávaly přesnou polohu zdroje. Podle toho byl Gucky ve věži přímo nad nimi.

Paladin měl takřka nezníitelný vnější plášť a tudíž stejně jako Halut'ané, kteří měli schopnost proměňovat svou buněčnou strukturu, byl schopen vlastním tělem prorážet i silné pancéřové zdi. „Pane, impulsy jsou stále silnější, vzdálenost dva tisíce metrů,“ ohlásil nadporučík Drof Retekin, šéf výpočetního střediska paladina, umístěného v horní části trupu robota.

Major se mohl na své lidi, kteří si říkali tým Thunderbolt, opravdu spolehnout. Veškerá odpovědnost však ležela na něm, protože on svými myšlenkovými impulsy uváděl robota do pohybu.

Defin pozoroval krystalický povrch před věží, tisícínásobně odrážející modré světlo, a myslel, že by paladin měl vyzkoušet jeho pevnost. Sloupovité nohy začaly okamžitě bušit do povrchu a za chvíli vyhloubily díru, do které by se vešli dva lidé. Major byl spokojený. Omluvil se majoru Molovi a opět se zadíval na věž. Bylo jasné, že Gucky je ve velkém nebezpečí. Nasvědčovaly tomu nesrozumitelné a zmatené myšlenkové impulsy i skutečnost, že se neteleportuje. Jistě by to udělal, kdyby mohl. 'Sigance spojovalo s Guckym přátelství založené na vzájemné úctě a vědomí, že si navzájem přispěchají na pomoc v každé situaci. Do tohoto přátelství byl zahrnut i paladin, i když to byl jen výjimečně složitý stroj, poslouchající svého velitele „na myšlenku“.

„Pokud nic nenamítáte, majore,“ obrátil se Defin na Holá, „postarám se nyní o Guckyho, Nachází se přesně dva kilometry od nás směrem vzhůru, kdesi ve věži. Dostanu ho odtud.“

Dr. Bysiphere, který ta slova slyšel, zareagoval první.

„Varuji vás, Defíne,“ řekl vážně. „Nemáme ponětí, co je s těmi věžemi. Pokud se do ní pokusíte vniknout násilím, může následovat katastrofa. Na druhé straně nemůžeme Guckyho nechat být, pokud je v nebezpečí. Je ale opravdu v nebezpečí?“

„Nemohu to tvrdit s jistotou. Moje přístroje nedešifrují myšlenkové impulsy, ale Guckyho myšlenky jsou nepravidelné a zamotané. To už něco vypovídá o stavu vysílajícího. Znáám Guckyho myšlenkový vzorec. Mnohdy postupuje skoky, ale nikdy zmateně a nepravidelně. Předpokládám proto, že je, při nejmenším, ve značně neobvyklé situaci. Je bezmocný a zoufá si. Proto si já a mých pět důstojníků myslíme, že bychom mu měli pomoci.“

„Chtěl jsem vás jen upozornit na nebezpečí,“ řekl Bysiphere.

„Děkuji, doktore. Dáte mi svolení, majore Hole?“

„Sotva vám v tom mohu bránit, nemluvě o tom, že byste asi jednal podle vlastního uvážení i navzdory mému zákazu tedy v tomto speciálním případě.“

„Uhodl jste,“ připustil suše Harl Defin.

Lidé se natáhli vedle svých válečných robotů, ačkoliv Bysiphere varoval před delším dotykem s krystaly.

Půlhodina však podle jeho mínění nebyla nebezpečná.

Paladin přistoupil k věži a jeho spáry se zabořily do stěny. Stěna se drolila a robot se zavrtával stále hlouběji, ale ne mohl ji prorazit. Defin se proto rozhodl použít jiný způsob, Nechal paladina ustoupit o několik set metrů a s tímto rozběhem vyrazil proti stěně. Čtyřmetrový obr vyrazil rychlostí blesku, celou svou vahou narazil do věže a zmizel v ní.

Mračno krystalického prachu Holovi na

chvilí zastřelo výhled. Když se prach usadil, uviděl ve zdi Čtyři a půl metru vysoký a přes tři metry široký otvor. Chvilí si pohrával s myšlenkou, že by paladina následoval, potom ji však zavrhl. Pokud nedokáže Guckyho najít a dostat ho ven paladin, potom to nedokáže nikdo.

Tou dobou paladin zůstal stát pět metrů hluboko v krystalové stěně. Defin viděl na obrazovce průsvitné, ale neprůhledné krystaly. Byly všude kolem. Mezi nimi byla volná místa, jeskyňky, ale tak malé, že by se do nich nevešel ani Siganec. Pokud to major nechtěl vzdát, musel pokračovat.

Dal paladinovi povel a ten začal bušit do stěny rukama nohama. Vypadávaly celé kusy. Robot postupoval kupředu pomalu, ale vytrvale, až se konečně poslední překážka sesypala do obrovské kruhovitě haly. Cesta byla volná.

Defin seděl tiše a napjatě ve svém křesle a nespouštěl oči z obrazovky. Před ním byl čarokrásný svět, jaký ještě v životě neviděl. Okouzlovaly ho nejen barvy, ale i bizarní tvary sloupů a výklenků, odkud vyzařovalo světlo nejružnějších odstínů. Podlaha byla hladká, jako vyleštěná. Vybíhaly z ní barevné plastické pásy, zřejmě pohyblivé, které uváděl do pohybu neznámý mechanismus. Strop byl kopulovitý a zářil jako diamant. Guckyho myšlenkové impulsy nyní přicházely přímo shora. Vzdálenost se však nezměnila, bylo to stále dva tisíce metrů.

Defin přikázal robotovi obezřetně, učinit krok vpřed. Jakmile paladinova noha stoupla na chodník, dal se do pohybu, nejdříve pomalu, potom stále rychleji. Uváděl se tedy do pohybu vahou jednoduchý a účinný způsob. „To by mě zajímalo, jak to dělají," řekl Mirus Týn, elektroinženýr. „Zaměřovač energie nezachytil ještě žádný zdroj."

Defin neodpověděl. Byl zvyklý na to, že jeho muži se i v nejbližnějších situacích snažili rozšířit své poznání ve svých oborech. Byl zázrak, že specialista na zbraně, který neměl co dělat, ještě vůbec nepromluvil. Možná, že skutečnost, že všechny jeho zbraňové systémy byly náhle k ničemu, mu prostě vzala dech.

Pohyblivý chodník se blížil ke stěně, která se zdála hladká a celistvá. Defin se už připravil na náraz, když se stěny před nimi náhle rozestoupila a oni jí projeli. Zdálo se, že robot zatím nebyl identifikován jako nepřítel. Ve druhé hale pohyblivý chodník končil na kruhovém terči, do kterého ústil další tucet chodníků, rozbíhajících se všem směry. Paladin zůstal stát.

Defin měl snadné rozhodování, protože věděl, kde je jeho cíl. Zvolil proto rampu, která vedla šikmo vzhůru, ke stropu haly. Ten se před nimi také rozestoupil a oni spirálovitě stoupali výš a výš.

Střelka individuálního zaměřovače prudce poskočila, neklamné znamení, že se blíží ke zdroji impulsů.

Podle Definova odhadu vystoupili už o tisíc metrů, když se dostali k první křižovatce. Podobala se té v přízemí. Dříve než Defin stačil vydat rozkaz, aby paladin pokračoval rampou vedoucí dále vzhůru, z protější stěny vyšla krystalická bytost a zastoupila mu cestu.

Bytost byla zřejmě právě stvořena a zdálo se, že tvůrce měl málo času a nestačil ji dodělat. Měla podobu pět metrů vysokého humanoida s několika nohama a více pažemi, které však vypadaly spíše jako nějaké výrůstky. Na mnoha místech tělem prosvítalo světlo, i když to možná byl odraz světla, který pozorovatele mátl.

Obličej tomuto monstru chyběl a to Defina potěšilo.

Tvor stál paladinovi v cestě.

Podle Definova rozkazu se paladin dal do pohybu, proti svému zvyku se však pohyboval pomalu, a šel k nestvůře. Kupodivu nestvůra stejnou rychlostí couvala až k zábradlí, které ohraničovalo kruhový otvor v podlaze o průměru asi deseti metrů. Pravděpodobně šlo o gravitační výtah, který byl mimo provoz. • Paladin se však nezastavil, přistoupil blíž a bleskurychle protivníkovi zasadil úder, kterému nemohl zabránit. Nestvůra se rozlomila ve dvě a obě části se zřítily do tisícimetrové hloubky a tam se roztříštily na miliony krystalů.

Teprve v tomto okamžiku Defina na padlo, že šachta výtahu tu nebyla. Musel by ji postřehnout ještě dole.

Znamenalo to, že věž má schopnost se proměňovat a vytvářet ze sebe netvory.

„Kupředu!" zavelel paladinovi.

Bez příhod dorazili k další křižovatce ve výši dvou tisíc metrů nad povrchem. Zaměřovač ukázal, že Gucky je ve vzdálenosti pouhých padesáti metrů. ; Defin se pokusil spojit s majorem Holém telekomem, ale silné krystalické stěny neumožnily spojení. Teprve hypervysílací se mu podařilo dovolat.

„Kde vězíte, Define?" chtěl vědět velitel.

i „Jsme ve výšce dva tisíce metrů, už jen kousek od Guckyho. U vás je všechno v pořádku?"

r „Ano. Pospěšte si. Lidé jsou neklidní. Paladin jim dodává pocit jistoty."

„To mě těší," řekl Defin a přerušil spojení. Potom se interkomem spojil se členy svého týmu. „Přichází rozhodující chvíle, pánové. Soustřeďte se. Drofe, okamžitě mě informujte v případě, že zachytíte nějaké další impulsy, kromě Guckyho.

Všichni připraveni?"

„Všechno v pořádku, pane," uslyšel pětkrát.

Paladin změnil směr a začal opatrně postupovat kupředu. Pohyboval se mimo pohyblivý chodník a snad proto se dveře před ním neotevřely, ačkoliv tentokrát je bylo možné ve stěně rozeznat. Defin se musel rozhodnout, buď dveře vyrazit nebo zkusit, zda se neotevřou, když použije pohyblivý chodník. Rozhodl se pro druhou variantu a vyšlo to.

Bez překážek projeli několika místnostmi, když se ohlásil Drof Retekin: „Začínáme se impulsům vzdalovat, pane. Musíme víc doprava."

„Děkuji, Drofe," řekl major a nechal paladina sestoupit z běžícího pásu. Ke stěně vpravo nevedl žádný pohyblivý chodník a nebyly tam znatelné žádné dveře.

„Prolomit!" zavelel Defin.

Paladin jednal tak rychle, že stěna byla prolomena ještě dříve, než major stačil domyslet postup. Krystaly se rozletěly do stran jako skleněné střeby a paladin stál v zářící hale v jejímž středu na hladké, třpytící se podlaze ležela živá bytost, ještě menší než Siganci. Přesto bylo jasné, o koho jde.

Byl to zmenšený Gucky.

Defin byl tak zmatený, že trvalo několik vteřin, než byl schopný opět jasně myslet. Individuální zaměřovač dokazoval, že impulsy vycházejí ze sotva deseticentimetrového tělíčka, které bezmocně kňučelo na podlaze.

„Cucky!"

To maličké něco se trochu nadzvedlo a zadívalo se na obra, kterého, jak se zdálo, si dosud vůbec nevšimlo.

Nejdříve se drobeček zatvářil vyděšeně, ale za chvíli se radostně zašklebil.

„Harl!"

Slovo bylo proneseno tak tiše, že by ho Defin normálně neslyšel, ale přístroje, které přenášely zvuky zvenčí do jeho centrály, ho dostatečně zesílily.

„Můj ty bože, co se stalo?"

Myšob, narozený před několika minutami, se pokusil postavit, ale nepodařilo se mu to. Aspoň se posadil.

„Nevím, opravdu nevím. Musel jsem se dostat do nějakého časového pole, které mě vrátilo do minulosti, ale jen fyzicky.

Ale jsem v přítomnosti... Jsem v přítomnosti a mám tělo nemluvněte, můžu však normálně myslet a zůstaly mi všechny vzpomínky. Taková omlazovací kúra..." pištěl drobeček.

Harl Defin už začínal tušit, co se mohlo stát, ale jeho rozum váhal vyvodit z toho všechny logické důsledky.

Navíc se tu nechtěl dlouho zdržovat.

„Rozluštit tuto záhadu se pokusíme později, Gucky. Pojd', vezmu tě k sobě, teď sem můžeš, jsi menší než my."

„Ale roštu, pomalu, ale pořád..."

„Neboj se, včas tě zase dopravím ven. Pro útěk však bude lepší, když budeš v bezpečí uvnitř. Vstupní komora v tlamě je velká dost."

Paladin se naklonil a vzal Guckyho do ruky. Myšob měl dost místa na dlaní. Zároveň se otevřela vstupní komora v tlamě. Nezasvěcený pozorovatel by musel dospět k názoru, že obrovský netvor novorozeného lita spolkl. Ve skutečnosti se však Gucky ocitl přímo ve velitelské centrále.

Defin byl teď asi dvakrát větší než Gucky.

„Vidíš, teď se ti vyplatilo, že jsi byl vůči nám vždy slušný, i když jsi měl svou normální velikost," řekl Defin se suchým humorem. „Můžeš si udělat pohodlí, ale pevně se drž. Vracíme se. Budu se snažit, abychom moc otřesů nezažili, ale kdoví. Kupředu."

Zpáteční cesta kupodivu proběhla naprosto hladce a už za chvíli paladin vystoupil probořenou stěnou na úrovni povrchu planety.

„Je všechno v pořádku? Kde Gucky?" volali Pozemšťané, kteří netrpělivě čekali na paladinův návrat.

„Našli jsme ho," odpověděl Defin. „Připravte se na překvapení. Myšob díky tajemným silám Budovatelů centra omládl. Je u mne, tak dvouletý a velký deset centimetrů. Vlastně ne, už zase o centimetr povyrosl. Snad doktor Bysiphere najde nějaké rozumné vysvětlení pro tento fenomén."

Vědec bez dechu naslouchal, potom pomalu přikývl. „Zlatá záře... tak je to tedy," zamumlal.

6.

Vědec neměl čas říct nic dalšího. Krystaly opět zaútočily.

Jejich taktika se změnila. Co se nepodařilo obrovským netvorům, se nyní pokoušely uskutečnit jinými prostředky.

Pozemšťanům se zdálo, že celý povrch planety se dal do pohybu. Jako nekonečný proud lávy se ze všech stran valilo cosi k věži a hrozilo pohrbit celý výsadek.

Na Definův povel vyrazil paladin nepříteli vstříc, aby zjistil podstatu tohoto hrozivého jevu, Co Defin spatřil, přesahovalo veškerou obrazotvornost.

Miliardy brouků krystalů, sotva větších než jeden centimetr, vyrážely z povrchu a spojovaly se v jednotitou masu, která koordinovaně a cílevědomě útočila. Siganci nemohli určit, co přesně mají v úmyslu, rozhodně však

bylo lépe nenechat je to uskutečnit. Paladin se co nejrychleji vrátil k čekajícím Pozemšťanům. ..Defin podal stručnou zprávu a pokračoval: „Zbývá jen útek. Nevím, zda nám věž poskytne ochranu. Víme však, že krystaly jsou mnohem pomalejší než my. A ačkoliv jsme ještě nezjistili, co se děje s mrtvými trpaslíky, navrhuji vrátit se k lodi a odstartovat." Í., „To rozhodneme později," prohlásil! major Hole a tím nepřímou návrh zamítl. „Teď nejsme v bezprostředním ohrožení života. Kterým směrem se dáme?"

Bysiphere mezitím vystoupil na vrchol blízkého kopce a rozhlížel se. Po chvíli se vrátil.

„Západním směrem leží jiskřící hory. Z jejich symetrických tvarů jde usuzovat, že byly uměle upraveny. Třeba tam objevíme něco užitečného."

„Tento směr je stejně dobrý, jako každý jiný," usoudil Hole a dal povel nasedat.

Proud krystalů se již přiblížil na vzdálenost několika set metrů. Pozemšťané se připravili na útek beze spěchu a stejně jim zbýval ještě prostor k úniku. Zanedlouho

a nikým neohrožováni se dostali do volné krajiny. Na obzoru byly vysoké stříbřitě jiskřící hory, táhnoucí se od jihu k severu. Ve vzdálenosti asi deseti kilometrů byl hřeben nízkých kopců, který bránil ve výhledu.

Vzduch byl studený, čtrnáct stupňů pod nulou, ale nehybný, žádný vítr, žádný vánek. A žádná voda, jako kdyby se všechna vypařila. Byl to svět složený výlučně z krystalů ale s atmosférou dýchatelnou pro Pozemšťany. Samo o sobě to bylo nevysvětlitelné.

Krystaly postupovaly za nimi, pomalu ale vytrvale. Nezdálo se, že by někde vznikala další nebezpečí, ale ta možnost tu byla a Pozemšťané se raději nezastavovali. Paladin tvořil zadní voj.

Mezitím Gucky dále rostl. Nyní už byl skoro tak velký jako Defin. Jeho hlas zesílil a bylo vidět, že již překonal první šok ze své proměny.

„Stalo se to sotva před dvěma hodinami, ale z hlediska vývoje litů jsem teď asi desetiletý. Nedovedeš si představit, Harle, co jsem prožil v té věži. Podruhé jsem se narodil. Prodělal jsem podruhé všechno, co jsem kdysi prožil, aniž bych si to uvědomoval, tentokrát při plném vědomí. Jak se to dá vysvětlit?"

Siganec už o tom stačil krátce promluvit s Bysipherem a měl na to svůj názor.

„Jistý druh buněčné sprchy, jenže zdokonalené a účinnější. Předpokládám, že také mrtví jsou tímto způsobem opět oživováni. Jsou schopni staré tělo vrátit do embryonálního stavu. Znamená to, že z biologického hlediska budeš prožívat celý svůj život znovu. Já nevím, jak dlouho bude pokračovat tvůj zrychlený růst a kdy se biologické procesy vrátí k nor-

mální rychlosti. Rozhodně se to však stane. Z toho plyne, že v nejbližších několika stech letech se nemusíš starat o buněčný aktivátor."

Gucky, který už uměl chodit, přistoupil k majorovu křeslu.

„Bude mi to málo platné, když se odsud nedostaneme. Ale i když se nám to podaří, stále ještě se vrátíme jen do galaxie M-87. Bude to však mít opravdu smysl teprve až opět spatříme Zemi."

„V Kosmu všechno má nějaký smysl. Nepochybuji, že Zemi opět spatříme, i když nevíme, co se tam mezitím stalo. Snad se podařilo dosáhnout dohody s Dvoj kondičními, aspoň v to doufám." „To určitě," prohlásil sebevědomě Gucky. „Sám jsem k tomu ukázal cestu. Stačí je zbavit symbiontů a začínají se chovat docela rozumně."

„Teď ale máme jiné starosti," připomněl Defin. „Musíme navázat kontakt s Budovateli centra, to je jediná cesta k naší záchraně. Doposud to však vypadá zle. Ale už jsme u kopců. Mohli bychom zrychlit."

Defin to navrhl Holovi. Proud krystalů byl teď od nich už tři kilometry, ale stále se nevzdával a postupoval za nimi.

„Souhlasím, na kopci si uděláme krátkou zastávku. Odtud budeme moci dobře pozorovat krystaly a včas pokračovat v cestě. Rád bych věděl, co by se s námi stalo, kdybychom tady prostě počkali." Bysiphere, který „harcoval" vedle něho, se chopil tohoto tématu. „S určitostí vám to neřeknu, ale nejspíš bychom prodělali strukturní proměnu, majore. Molekuly našeho těla by se proměnily v krystaly, a to v krystaly vyzařující pětidimenzionální energii. Neptejte se mě, jak by

k tomu došlo na to vám odpovědět neumím. Ale to je logický závěr ze všeho, co se doposud tady stalo."

Seržant Dozier k nim popojel blíž a zaslechl poslední slova.

„Stali bychom se krystaly? Nebylo by lepší, abychom se co nejrychleji vrátili ke KC-1 a hned odstartovali?"

Přece"UŽ víme, kam ty trpaslíky dopravili..."

„...ale nevíme, co se s nimi stalo

a proč," skočil mu do řeči major Hole. „Rozhodnutí laskavě nechte na mě, seržante."

Bysiphere nechal incident bez povšimnutí a pokračoval ve svých úvahách. ;

„To, co se stalo s Guckym, umožňuje se značnou pravděpodobností odpovědět na otázku, proč sem byli mrtví dopraveni. Jde o biofyzikami hyperregeneraci." Víc už vědec neřekl.

Tou dobou Gucky narazil hlavou na strop paladinovy centrály a upozornil na to Defina. Major si ho přeměřil hodnotícím pohledem. „Ještě pět centimetrů a budeš muset paladina opustit, jinak se už ven nedostaneš. Myslím, že na kopec to ještě stihneme," usoudil.

Když se dostali na vrchol kopce, krystaly byly skoro čtyři kilometry daleko. Jestliže krystaly nezrychlí, mohli si v klidu odpočinout nejméně dvě hodiny. ,

Před nimi bylo údolí zaplavené modrým světlem. Všichni sesedli a major Hole s Bysipherem se postavili na okraj povlnného svahu a prohlíželi si krajinu před sebou. Teprve teď si všimli, že modrá záře není rovnoměrná, že jsou místa, kde je intenzivnější a kde naopak slabší, „Podivné," zamumlal Hole a vytáhl dalekohled, „opravdu velice podivné. Jestli se nemýlím, je celá rovina posetá

modrými kameny. Připomínají mi kameny, které Inženýři ze základny nosí na prsou. Ale jsou-li to opravdu tytéž kameny, které propůjčují zvláštní schopnosti, proč se tu jen tak povalují?"

Bysiphère si od majora půjčil dalekohled a dlouho se díval. Když ho vrátil, tvářil se zamyšleně.

„Máte pravdu, majore, jsou to modré kameny centra! Je to další důkaz pro to, že jsme přistáli na nejdůležitější planetě galaxie, i když se zdá být neobydlená, až na krystaly, které je bezesporu možné považovat za svérázné živé bytosti. Už jsem zdůrazňoval, že představujeme cizí tělesa a proto pokusy krystalů zbavit se nás nelze považovat automaticky za nepřátelskou akci Budovatelů centra. Může to být jen přirozená obranná reakce."

„To mě příliš neuklidňuje," podotkl major Hole. „Myslíte si, že teď jsme v bezpečí?"

... „Na několik hodin ano." •Paladin otevřel výstupní komoru v tlamě, a opatrně snesl nyní už padesát centimetrů vysokého Guckyho na zem. Myšob byl nahý a hřála ho pouze jeho vlastní srst, takže se okamžitě rozklepal zimou. Ze zásob, které vzali s sebou, mu dali kožich, do kterého by se však vešel několikrát.

„Žádné strachy, však do něj dorostu během pár hodin," uklidňoval muže kolem. „Roštu jako z vody. Jen si nemyslete, že jsem stejně hloupý jako malý. Můj rozum zůstal takový, jako byl. Jen se neškleb, Ivane! Jen mi závidíš mou krásu a mládí, to je vše. A taky tě míchá, že tvůj talent je tu na nic. Ale neboj se, však ho ještě dost užiješ, stejně jako já si ještě užiji teleportace."

Seržant Dozier, který se bavil s hloučkem mužů, náhle přistoupil k majoru Holovi a bez pozdravu prohlásil: „Chceme zpět do lodi, pane. Co jsme chtěli zjistit, jsme z větší části zjistili, Proti krystalům se nedokážeme bránit a zbývá nám jediná šance na záchranu odlet. Pokud této šance nevyužijeme, jsme ztraceni. A teď ještě ty modré kameny tam dole. Necítíte to vábení, které z nich vychází? Jako kdyby nás volaly. Co se stane, když tam opravdu sestoupíme? Jak se chcete dostat k horám, když nás od nich dělí to údolí modrých kamenů?"

Major se chvíli na seržanta zpytavě díval a nakonec řekl: „Co je to s vámi seržante? Nepoznávám vás. Kam se poděla vaše odvaha?"

Bysiphère nenechal majora domluvit. „Co jste to říkal o těch modrých kamenech, seržante? Máte dojem, že vás k sobě vábí? Já nic takového necítím."

„Já to cítím velice zřetelně, doktore. Volají mě, protože mi chtějí něco ukázat. Já ale nejsem blázen a nepůjdu k nim. Ani ostatní muži. Chceme zpátky do lodě."

Bysiphère vrhl na majora varovný pohled.

„Je docela možné, že hyperenergetické záření kamenů má jistý hypnotický účinek. Víme přece, jaký mají význam pro své nositele. A teď víme také, že pocházejí z tohoto krystalického světa. Je však také možné...". Vědec větu nedokončil, protože se seržant z ničeho nic rozběhl dolů ze svahu do údolí modrých kamenů, kam právě odmítl jít,

Možná, že by se Guckymu podařilo ho telekineticky zadržet, ale myšob byl tak překvapený, že nezareagoval dostatečně rychle. Major Hole vykřikl svůj rozkaz k návratu až ve chvíli, když už ho seržant nemohl slyšet.

Dozier se zastavil až u modrých kamenů a sklonil se nad nimi. Jako kdyby chtěl jeden z nich zdvihnout, k tomu však nedošlo. Pozemšťané jasně viděli, co následovalo, ale nemohli mu pomoci.

Čtyři modré kameny se vznesly do vzduchu a náhle vystřelily směrem k seržantovi. Bez námahy protrhly bojovou kombinézu a vnikly seržantovi do hrudi. Jeden ze čtyř kamenů při tom začal rudě zářit.

Dozier zařval bolestí a přitiskl ruce na ránu, ze které však netekla krev. Neotočil se. Zdálo se, že na kamarády zapomněl. Potom se rozběhl.

Defin se chtěl s paladinem za nešťastníkem rozběhnout, ale na Bysipherův pokyn ho zastavil.

„Nemá to smysl," řekl vědec sklíčeně. Dozier zatím pádil neuvěřitelnou rychlostí přes údolí k horám na obzoru. Za chvíli ho už sotva mohli rozeznat a potom jim zmizel z očí.

„Proklatě!" řekl konečně major Hole a do toho slova vložil celou hloubku svého vzteku a bezmoci. „Všichni zpátky a kdyby se někdo rozběhl, okamžitě použijte paralyzační zbraň."

Nikdo další však vábení modrých kamenů necítil. Patrně byl zasažen pouze seržant Dozier.

„Budeme Doziera následovat, ale velice obezřetně," navrhl Bysiphère. „Všiml jsem si široké cesty údolím, půjdeme jejím prostředkem a budeme na sebe navzájem dávat pozor, ale k horám se dostat musíme. Máám pocit, že tam se dostaneme o hodně blíže k rozluštění tajemství."

„Pojistíme se tím, že naprogramujeme roboty tak, aby neopouštěli cestu a nenechali ji opustit ani nás," rozhodl major Hole. „Stráž po dobu odpočinku převezme major Defin."

Paladin si vybral místo, odkud měl nejlepší rozhled na všechny strany. Gucky zůstal u Gorašina a věnoval se převážně tomu, že sledoval svůj vlastní růst. Cítil se výborně jako nikdy v životě, a své neuvěřitelné prožitky už bral klidně. Začalo obvyklé špičkování mezi ním a dvouhlavým mutantem, když jejich pozornost upoutal paladin. Robot gestem přivolal majora Holá a něco mu ukazoval. Major zpočátku nic zvláštního neviděl, teprve za okamžik pochopil, že obzor se pohnul a blíží se k ním, ale jako ve zpomaleném filmu. Zbývala jim sotva

hodina času.

Major se obrátil k mužstvu: „Za půl hodiny vyrážíme. Naštěstí se krystaly v našem bezprostředním okolí chovají neutrálně, ale ta záplava se blíží. Ti brouci se nevzdávají. Musíme tedy přes diamantové pole, které je snad zastaví.“

„Muž!“ zazněl vtom z amplionu Definův hlas. „Utíká k nám nějaký muž, musí to být seržant, pokud nejsou na planetě ještě jiní lidé.“

Major Hole a doktor Bysiphere, který se k němu připojil, už muže spatřili také. Muž utíkal přímo mezi modrými kameny napravo od cesty a zdálo se, že se jeho nohy ani nedotýkají země. Za okamžik už nebylo pochyb, že je to Dozier. Změnil se však a pohyboval se neuvěřitelnou rychlostí. Teprve když proběhl polem modrých kamenů, zpomalil a jeho nohy se začaly dotýkat země. Ke skupince na kopci se blížil podivně ohnutý a viditelně vyčerpaný.

Seržant neměl takové štěstí jako Gucky neomládl, ba naopak, vypadal jako zlomený stařec. Jeho obličej byl poznamenaný nesnesitelnou bolestí. Všechny vrásky se prohloubily a jeho pohled prozrazoval neuvěřitelné poznání a rezignaci. Otevíral ústa, ale nevycházel z nich ani hlásek.

„Co se stalo, seržante?“ zeptal se major Hole a zvedl ruku, jako kdyby ho zapřísahal. „Povězte nám to, je to nesmírně důležité. Kde jste byl a co jste prožil?“

Muž, který jim scházel přímo před očima, se pootočil směrem k horám a vyrazil ze sebe jen několik nesrozumitelných chraplavých zvuků.

„Byl jste v horách? Co je s nimi?“ kupodivu klidně se vyptával major. „Když nemůžete mluvit, přikývněte. Byl jste tam?“

Náhle zešedivělý muž však už nebyl schopen ani toho. Zhroutil se na zem. Kdosi přiskočil a chtěl ho zvednout, ale major ho včas zastavil: „Nedotýkat se!“

Dozier se pokusil zvednout, ale nedokázal to, pouze ukázal rukou k horám a náhle se začal rozpadat v krystalický prach. Za chvíli z něj zbyla jen hromádka prachu v níž ležely čtyři modré kameny.

Bysiphere odtáhl Holá poněkud stranou. „Je to neuvěřitelný proces stárnutí, nevěřil bych, kdybych to neviděl na vlastní oči. Ten muž však musel mít železnou vůli, dokázal uniknout neznámé moci a přišel, aby nám něco sdělil. To už nesvedl, ale týkalo se to hor na obzoru. To potvrzuje mou domněnku, že tam nalezneme odpověď na naše otázky. Měli bychom vyrazit,“ naléhal vědec.

Gucky zatím rozčileně vykládal Gorašinovi: „Už jsem chtěl napsat Budovatelům centra děkovný dopis, ale Dozierovi to neměli dělat, to ne. Mě omladili o šest století, ale co udělali jemu?“

Bysiphere zaslechl poslední slova a vložil se do hovoru: „Myslím, že nic. Stejně jako tě neomladili. Podle mého mínění oboje proběhlo mimo jejich kontrolu.“

„Můžeš nasednout na paladina, Gucky,“ vyzval myšoba Defin. „Byl bych rád, kdybys mohl průběžně sledovat myšlenkové impulsy. Jestli jsou trpaslíci naživu, určitě je objevíš, a náš speciální zaměřovač určí jejich polohu.“

Gucky se pohodlně usadil a všichni vyrazili v čele s paladinem.

„Mám nějaké myšlenkové impulsy, Harle,“ oznámil trochu nejistě. „Je to nesrozumitelné, jako impulsy trpaslíků, když se v rakvích probouzeli k životu. Zní to jako dětské vrnění a pláč, A přichází to z hor.“

Bysiphere a major Hole jeli hned za paladinem,

„Krystaly, které nás pronásledovaly, se zastavily,“ upozornil major Hole. Zřejmě se vyhýbají modrým kamenům.“ „Nepřekvapuje mě to,“ řekl Bysiphere. „Zde má všechno svůj tajemný význam a řád. Všechno tu má nějaký účel. My neznáme pravidla tohoto světa, a proto nám to připadá tajemné a někdy až chaotické. Je to však patrně nejdůležitější svět Budovatelů centra a tudíž i klíč k návratu do Mléčné dráhy. Guckyho nevysvětlitelné omlazení nám připadá jako zázrak, já však začínám tušit, že právě to nám pomůže rozhodujícím způsobem poznat povahu Budovatelů centra.“

„Jak to myslíte?“ chtěl vědět major, ale odpověď nedostal. Vědec se zahalil v mlčení.

Za nimi zářily zlatým světlem vysoké věže, vpředu se zvedaly hory a po stranách byla rovina posetá modrými kameny.

Postupovali světem modrých krystalů kde se život a smrt proplétaly. Nebylo tu života bez zrození, ale nebylo tu ani znovuzrození bez stárí a smrti.

Mířili k horám v hlubokém mlčení.

Clark Darlton

VĚŽ VĚČNÉHO ŽIVOTA

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 361, ISSN 1212-79900

Z německého originálu Der Turm des ewigen Lebens, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil Jan Rada. Vydal jako svou čtyřtisíci dvoustou čtyřicátou první publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.